

การบิดเบือนคำสอนศาสนาอิสลามในเอกสาร
เบอร์ญีฮาด ดิ ปัตตานี (การต่อสู้ที่ปัตตานี)
(เก็บความจาก คำชี้แจง ของสำนักจุฬาราชมนตรี)

คำนำ

เอกสารชื่อ การต่อสู้ที่ปัตตานี ซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่มีลักษณะบิดเบือนคำสอนของศาสนาอิสลาม และมีข้อความชักจูงให้ใช้ความรุนแรง ทางราชการได้เสนอเรื่องมายังสำนักจุฬาราชมนตรี เพื่อให้ทำการศึกษาค้นหาทางแก้ไข และชี้แจงข้อเท็จจริงต่าง ๆ ให้ประชาชนได้รับทราบ

ทางสำนักจุฬาราชมนตรี หวังว่าเอกสารชี้แจงนี้ จะสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องแก่ประชาชนคนไทย โดยทั่วไป เพื่อสร้างทัศนคติที่ดีแก่คำสอนของอิสลาม และภาพลักษณ์ของชาวไทยมุสลิม และอยากให้ประชาชนชาวไทย ตระหนักอยู่เสมอว่าทุกคนคือ คนไทย ที่จะต้องรักและหวงแหนประเทศชาติบ้านเมือง การดำเนินการใด ๆ ที่ส่อไปในทางการใช้ความรุนแรง ขอให้ทุกฝ่ายได้คำนึงว่า สิ่งนั้นไม่ใช่วิถีทางของอิสลาม และการใช้ความรุนแรง ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ สันติวิธีเท่านั้น ที่จะแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้ ความรู้ ความเข้าใจซึ่งกันและกัน และเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกัน บนความแตกต่างทางชาติพันธุ์ ศาสนา ภาษา วัฒนธรรม เท่านั้นจึงจะสงบสุขได้

บทนำ

ตามที่เกิดสถานการณ์ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เริ่มตั้งแต่ต้นปี พ.ศ.๒๕๔๗ และดำเนินมาตามลำดับ จนนำไปสู่การสูญเสียชีวิต และทรัพย์สินของประชาชนเป็นจำนวนมาก เป็นโศกนาฏกรรมอันหน้าเศร้าสลดอย่างยิ่ง มีผู้ไม่หวังดี ทำให้เกิดความแตกแยกขึ้นในชาติ โดยฝ่ายหนึ่งคือ กลุ่มผู้ก่อความไม่สงบ ที่ได้นำหลักการศาสนามาใช้ในวิถีทางที่ไม่ถูกต้อง ใช้วิถีทางแห่งความรุนแรง สร้างสถานการณ์ความไม่สงบ จนนำไปสู่การเสียชีวิต และทรัพย์สินของชาติ การกระทำดังกล่าวทำให้เกิดผลเสียหายอย่างยิ่ง ต่อภาพลักษณ์ของศาสนาอิสลาม ซึ่งให้ความสำคัญต่อวิถีทางแห่งสันติ การอยู่ร่วมกันอย่างเอื้ออาทร ระหว่างมนุษย์ทุกหมู่เหล่า คัมภีร์กุรอาน บัญญัติไว้ ความว่า

"เราได้สร้างมนุษย์จากชายหนึ่งและหญิงหนึ่ง และจากทั้งสองนั้นได้มีมนุษย์เป็นชาติพันธุ์เผ่าต่าง ๆ มากมาย เพื่อให้ทำความรู้จักซึ่งกันและกัน " (๔๕:๑๓)

สำนักจุฬาราชมนตรี จึงขอให้ประชาชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่าตกหลุมพรางของผู้ไม่หวังดี ที่จะสร้างสถานการณ์ที่วุ่นวายขึ้น เพื่อเป้าหมายบางอย่าง อันไม่พึงประสงค์

ในส่วนของผู้หลงผิดนั้น ขอให้ทำความเข้าใจหลักคำสอนของศาสนาอิสลามให้ถูกต้อง ว่าศาสนาอิสลามเป็นศาสนาแห่งสันติภาพ ให้ความเคารพต่อสิทธิ และเสรีภาพของประชาชน ยอมรับในความแตกต่าง และการอยู่ร่วมกันอย่างเท่าเทียมและสันติ การนำบทบัญญัติในคัมภีร์กุรอานมาใช้เป็นเครื่องมือเพื่อวัตถุประสงค์อันมิชอบนั้น เป็นข้อห้ามสำคัญในศาสนาอิสลาม

ตามหลักคำสอนที่ปรากฏในคัมภีร์กุรอาน วณะ (หะดีษ) และแบบฉบับ (ซุนนะห์) ของท่านนบีมุฮัมมัด ตลอดจนทัศนะต่าง ๆ ของบรรดาปราชญ์มุสลิม สรุปได้ว่าการกระทำที่เป็นการทำลายชีวิต และทรัพย์สินของผู้บริสุทธิ์ตลอดจนทำลายสถานที่ราชการ และสถานที่สาธารณประโยชน์นั้น จะถือว่าเป็นการ

ต่อสู้ในหนทางของศาสนาหรือการ **ญีฮาด** ไม่ได้ ส่วนผู้ที่เสียชีวิตไปด้วยการกระทำแห่งความหลงผิด และมม
ภายในกรณีดังกล่าวจะถือว่า เป็นผู้เสียชีวิตในหนทางของศาสนา (**ชะฮีด**) ย่อมไม่ได้ การกระทำดังกล่าวเป็น
การผิดต่อบทบัญญัติของศาสนาอิสลาม

สำนักจุฬาราชมนตรี ขอให้รัฐใช้ความเมตตาธรรม **เข้าใจ**
ในความแตกต่างทางวัฒนธรรม ใช้ความเป็นมิตรเข้าไป
แก้ปัญหา และเปิดโอกาสให้ความคิดที่หลากหลายที่ได้เสนอ
เพื่อที่จะสามารถพบแนวทางใหม่ ๆ สำหรับยุติปัญหา หรือช่วย
ทำให้ปัญหาไม่ขยายตัวไปมากกว่านี้ และขอ **ให้ยึดแนวพระบรม**
ราชาธิบาย ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ให้คำนึงถึง
"เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา" มาเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและให้ถือว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นปัญหาภายใน
สามารถแก้ไขกันเองได้ ไม่ควรให้คนภายนอกหรือต่างชาติเข้ามาชี้นำ หรือสนับสนุนส่งเสริม ไม่ว่าใน
รูปแบบใด และฝ่ายใดก็ตาม **ขอให้ทุกฝ่ายระมัดระวัง ไม่สร้างความเข้าใจผิดขึ้นระหว่างชนในชาติ** โดย
นำเอาอคติทางศาสนา ชาติพันธุ์ ภาษา และวัฒนธรรม มาเป็นพื้นฐาน ในการปลุกกระแสความรุนแรงให้
เกิดขึ้น **ดังที่เกิดขึ้นในหลายประเทศในเวลา**นี้ ให้คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม และประเทศชาติมากกว่า
ประโยชน์ส่วนตน สำนักจุฬาราชมนตรี พร้อมทั้งจะเข้าไปมีส่วนร่วมกับองค์กร ภาครัฐ และเอกชน ในการ
ส่งเสริมให้เกิดสันติสุขให้เกิดขึ้นในชาติ

เหตุการณ์ในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๗ ทางราชการได้พบเอกสารชิ้นหนึ่ง เขียนด้วยลายมือเป็น
ภาษามลายู จำนวน ๖๕ หน้า มีชื่อว่า **เบอร์ญีฮาด ดิ ปัตตานี** แปลว่า **การต่อสู้ (ในทางศาสนา) ที่**
ปัตตานี เอกสารดังกล่าว สะท้อนให้เห็นแนวคิดของบุคคลกลุ่มนี้ อย่างชัดเจน ทั้งในแง่ของการนำคำสอน
เรื่อง ญีฮาด ในอิสลามมาสร้างความชอบธรรม ให้กับการก่อความไม่สงบขึ้น แนวคิดในการปลุกความรู้สึกลึก
ทางประวัติศาสตร์ ภาษา วัฒนธรรม เพื่อสร้างความชอบธรรม ในการดำเนินการของคนกลุ่มนี้

ผู้เขียนเอกสารชิ้นนี้ ขาดความเข้าใจในหลักคำสอนของอิสลาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องญีฮาด ไม่มี
ความรู้ ความเข้าใจในการอ้างบทบัญญัติ (อายะฮ์) ต่าง ๆ ในคัมภีร์กุรอานมุ่งปลุกความรู้สึกเรื่องชาติพันธุ์
มลายูอย่างผิด ๆ โดยไม่ได้คำนึงว่า คนเชื้อสายมลายูคือ คนไทยมีถิ่นที่อยู่กระจายอยู่ทั่วไปในประเทศ
เหมือนคนไทยเชื้อสายอื่น ๆ ขัดกับหลักคำสอนของอิสลามที่เห็นว่า การนับถือศาสนานั้นเป็นเรื่องสูงส่ง
เหนือกว่าความผูกพันในเรื่องชาติพันธุ์ ทัศนของอิสลามนั้น เห็นว่าคนที่เป็นมุสลิมนั้น ต้องก้าวล่วง
พรมแดนทางชาติพันธุ์เพราะทุกคนเป็นพี่น้องกัน ไม่ว่าเขาจะมีเชื้อพันธุ์ใด

ในการเรียบเรียงเอกสาร การต่อสู้ที่ปัตตานี ผู้เขียนได้อ้างบทบัญญัติจากคัมภีร์กุรอาน ถึง ๖๑
บทบัญญัติ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการทำสงคราม ในสมัยท่านนบีมุฮัมมัด มีการยกข้อความมาเขียนมี

ทั้งเขียนผิด เพิ่มข้อความอธิบายความต่าง ๆ บิดเบือนคลาดเคลื่อนไปจากแนวคิดของบรรดาปราชญ์ของอิสลาม ได้สร้างภาพลักษณ์เชิงลบ ให้คนทั่วไปเข้าใจว่าอิสลามมีคำสอนที่รุนแรง ไร้เหตุผล ขาดเมตตาธรรม

ผู้เขียนใช้คำว่า **ญีฮาด** โดยอธิบายว่า การต่อสู้เพื่อแบ่งแยกดินแดน อันหมายถึงพื้นที่ในจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส และบางส่วนของจังหวัดสงขลา เป็นการต่อสู้ในหนทางของศาสนา (**ญีฮาด**) การกระทำดังกล่าวขัดต่อคำสอนของอิสลาม มีบทบัญญัติจากคัมภีร์กูรอาน และหะดีษจำนวนมาก ได้กล่าวตำหนิ หรือประณามการกระทำในทำนองนี้

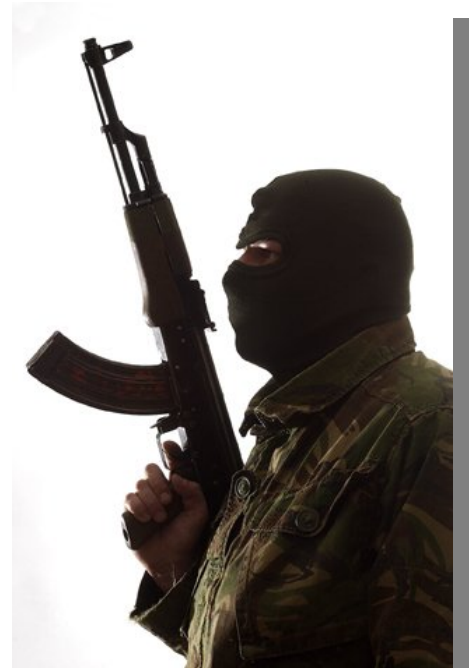
แนวคิดอีกประการหนึ่งในเอกสารนี้คือ การพยายามแบ่งคนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ออกเป็นสามกลุ่ม

กลุ่มแรก คือ ผู้ที่เห็นด้วยและว่าการต่อสู้ตามแนวทางดังกล่าว เพื่อแบ่งแยกดินแดนถือว่าเป็นมุสลิมที่ถูกต้อง เป็น **ผู้ศรัทธาที่แท้จริง (มูฮัมมิด)** และถ้าหากเขาได้ร่วมต่อสู้และตายไปพวกเขาคือ "**ชะฮีด**"

กลุ่มที่สอง คือ บรรดามุสลิมผู้ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของพวกเขา เขาเรียกมุสลิมกลุ่มนี้ว่า **คนทรยศกลับกลอก (มุนาฟิก)** แม้คนกลุ่มนี้จะปฏิบัติศาสนาอย่างเคร่งครัด ดำเนินชีวิตอยู่ในหลักคำสอนของอิสลามอย่างแท้จริง

คน **กลุ่มที่สาม** คือ ผู้ที่ไม่ได้นับถือศาสนาอิสลาม เขาเรียกว่า **คนนอกศาสนา (กาฟิร หรือ มุชริก)** ดังนั้น หน้าที่ของคนกลุ่มแรกคือ ขจัดคนกลุ่มที่สอง และสามให้สิ้นซาก ใครก็ตามที่ไม่เห็นด้วย และขัดขวางพวกเขา เป็นคนทรยศให้ฆ่าเสียซึ่งอิสลาม (ตามทัศนะของคนกลุ่มนี้) อนุญาตให้ฆ่าได้

คนกลุ่มนี้ จึงทำตนเสมอพระเจ้า การกระทำที่ป่าเถื่อน โหดร้ายจึงเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพราะคนกลุ่มนี้เข้าใจว่า เป็นการกระทำที่ถูกต้อง ตามบทบัญญัติอิสลาม นับว่าเป็นการกระทำที่ทำลายศาสนาอิสลาม และภาพลักษณ์ของมุสลิมทั่วโลก

เอกสารชิ้นนี้ได้เรียบเรียงโดยแบ่งเป็นวัน ๆ รวมเจ็ดวัน หรือเจ็ดขั้นตอนดังนี้

วันที่ ๑

ปลูกใจให้อีกheim ให้เห็นว่า การต่อสู้เพื่อแบ่งแยกดินแดน เป็นการต่อสู้ในทางศาสนา เช่นเดียวกับการต่อสู้ของท่านบิรฮัมมัด โดยอ้างบทบัญญัติ ๘:๖๕, ๔:๗๕, ๓:๑๓๒, ๕:๕๕, ๔:๕๘ ที่ได้ แสดงให้เห็นถึงศัตรูของอิสลามคือบรรดาคนนอกศาสนา (กาфир) ทั้งคนนอกศาสนา และมุสลิมผู้ทรยศคือ ศัตรูของการต่อสู้ ที่จะต้องขจัดให้หมดสิ้นไป

บทบัญญัติในคัมภีร์ที่อ่านที่นำมาอ้าง ในวันที่ ๑

บทบัญญัติ ๘:๖๕ (ซูเราะฮ์ ที่ ๘ อัล - อัมฟาล อายะฮ์ที่ ๖๕)

"และถ้าหากเจ้าได้ถามพวกเขา แน่นอนพวกเขาจะกล่าวว่าแท้จริงพวกเรา เป็นเพียงแต่พุดสนุก และพุดเล่นเท่านั้น จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าต่ออัลลอฮ์ และบรรดาบทบัญญัติของพระองค์ และ รออซูลของพระองค์กระนั้น หรือที่พวกท่านเหยียดกัน"

บทบัญญัติ ๔:๗๕ (ซูเราะฮ์ ที่ ๔ อัน - นิซาอ์ อายะฮ์ ที่ ๗๕)

"มีเหตุใดเกิดขึ้นแก่พวกเจ้ากระนั้นหรือ ที่พวกเจ้าไม่สู้รบในทางของอัลลอฮ์ ทั้ง ๆ ที่บรรดาผู้ อ่อนแอ ไม่ว่าชายและหญิงและเด็ก ๆ ต่างกล่าวกันว่า พระเจ้าของเรา โปรดนำพวกเราออกไปจาก เมืองนี้ ซึ่งชาวเมืองเป็นผู้ข่มเหงรังแก และโปรดให้มีขึ้นแก่พวกเรา ซึ่งผู้คุ้มครองคนหนึ่งจากที่ พระองค์ และโปรดให้มีขึ้นแก่พวกเรา ซึ่งผู้ช่วยเหลือคนหนึ่งจากที่พระองค์"

บทบัญญัติ ๓:๑๓๒ (ซูเราะฮ์ ที่ ๓ อาละอิบรอน อายะฮ์ที่ ๑๓๒)

"และพวกเจ้าจงเชื่อฟังอัลลอฮ์ และรออซูลของพระองค์ เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความสะดวก"

บทบัญญัติ ๔:๕๘ (ซูเราะฮ์ที่ ๔ อัน - นิซาอ์ อายะฮ์ที่ ๕๘)

"แท้จริงอัลลอฮ์ ใช้พวกเจ้าให้มอบคืนบรรดาของฝากแก่เจ้าของของมัน และเมื่อพวกเจ้าตัดสิน ระหว่างผู้คน พวกเจ้าก็ต้องตัดสินด้วยความยุติธรรม แท้จริงอัลลอฮ์ แนะนำพวกเจ้าด้วยสิ่งซึ่งดี จริง ๆ พวกเจ้าด้วยสิ่งซึ่งดีจริง ๆ แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ได้ยินและเห็น"

วันที่ ๒

ปลุกใจให้คนที่ต่อสู้ว่า อย่าได้กลัว เพราะคนที่ต่อสู้เพื่อให้ได้ดินแดนคืนมา หากเขาตายก็จะตายอย่างนักรบ ศักดิ์สิทธิ์หรือชะฮีด โดยอ้างบทบัญญัติ ๓:๑๔๕, ๓:๑๕๐, ๓:๑๖๕, ๔:๗๔, ๔:๕๔, ๓:๑๒๕

และอ้างหะดีษที่ว่า ด้วยเรื่องการทวงสิทธิ์คืน โดยเปรียบเทียบว่า ปัตตานีคือดินแดนที่ถูกปล้นไป เป็นหน้าที่ของลูกหลานเชื้อสายมลายูต้องทวงคืน

บทบัญญัติในคัมภีร์กูรอานที่นำมาอ้าง ในวันที่ ๒

บทบัญญัติ ๓:๑๔๕ (ซูเราะห์ที่ ๓ อาละอิมรอน อายะฮ์ที่ ๑๔๕)

"และไม่เคยปรากฏแก่ชีวิตใดที่จะตายนอกจากด้วยอนุมัติของอัลลอห์เท่านั้น ทั้งนี้เป็นลิขิตที่กำหนดไว้ และผู้ใดต้องการผลตอบแทนในโลกนี้ เราก็คจะให้เขาจากโลกนี้ และผู้ใดต้องการผลตอบแทนในปรโลก เราก็คจะให้แก่เขาในปรโลก และจะตอบแทนแก่ผู้กตัญญูทั้งหลาย"

บทบัญญัติ ๓:๑๕๐ (ซูเราะห์ที่ ๓ อาละอิมรอน อายะฮ์ที่ ๑๕๐)

"แต่ทว่าอัลลอห์ต่างหากคือ ผู้ช่วยเหลือพวกเจ้า และพระองค์เป็นผู้ที่ติดเยี่ยมในบรรดาผู้ช่วยเหลือทั้งหลาย"

บทบัญญัติ ๓:๑๕๔ (ซูเราะห์ที่ ๓ อาละอิมรอน อายะฮ์ที่ ๑๕๔)

"แล้วพระองค์ก็ให้ความปลอดภัยแก่พวกเจ้า หลังจากความโศกเศร้านั้นคือ ให้มีการจับหัตถ์ครอบคกลมกลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเจ้า และอีกกลุ่มหนึ่งนั้น ตัวของพวกเราเองทำให้พวกเขากระวนกระวายใจ พวกเขาถว้อหาอัลลอฮ์ โดยปราศจากความเป็นธรรมอย่างพวกสมัฆมงาย (อัลญาอิลียะฮ์) พวกเขาถว้อว่ามีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากกิจการนั้นเป็นสิทธิของพวกเรา บ้างใหม่ จึงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าแท้จริงกิจการนั้นทั้งหมดเป็นสิทธิของอัลลอฮ์เท่านั้น พวกเขาปกปิดไว้

ในใจของพวกเขา สิ่งซึ่งพวกเขาไม่เปิดเผยแก่เจ้า พวกเขาบอกว่าหากปรากฏว่า มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากกิจการนั้นเป็นสิทธิของเราแล้ว พวกเราก็ไม่ถูกฆ่าตายที่นี่ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าแม่พวกท่านอยู่ในบ้านของพวกท่าน แน่นนอนบรรดาผู้ที่การมาได้ถูกกำหนดแก่พวกเขาก็จะออกไปสู่ที่นอนตายของพวกเขา และเพื่ออัลลอฮ์จะทดสอบ สิ่งที่อยู่ในหัวอกของพวกเจ้า และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้รอบรู้สิ่งที่อยู่ในหัวอกทั้งหลาย"

บทบัญญัติ ๓:๑๖๕ (ซูเราะห์ที่ ๓ อาละอิบรอน อายะฮ์ที่ ๑๖๕)

"และเจ้าจงอย่าได้คิดเป็นอันขาดว่า บรรดาผู้ที่ถูกฆ่าในทางของอัลลอฮ์นั้นตาย มิได้ พวกเขายังมีชีวิตอยู่ ณ พระเจ้าของพวกเขาในสภาพที่ได้รับปัจจัยยังชีพ"

บทบัญญัติ ๔:๘๔ (ซูเราะห์ที่ ๔ อัน - นิซาอ์ อายะฮ์ที่ ๘๔)

"เจ้าจงสู้รบในทางของอัลลอฮ์เถิด โดยที่เจ้ามิได้ถูกบังคับ (ให้เกณฑ์ผู้ใด) นอกจากตัวของเจ้าเอง และจงปลุกใจบรรดาผู้ศรัทธาด้วย เป็นไปได้ว่าอัลลอฮ์จะยับยั้งกำลังรบของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้น และอัลลอฮ์เป็นผู้มีกำลังรบที่เข้มแข็งกว่า และเป็นผู้ที่มีการลงโทษที่รุนแรงกว่า"

บทบัญญัติ ๔ : ๘๔ (ซูเราะห์ที่ ๔ อัน - นิซาอ์ อายะฮ์ที่ ๘๔)

"ผู้ที่ศรัทธาทั้งหลาย เมื่อพวกเจ้าเดินทางไปในทางของอัลลอฮ์ ก็จงให้ประจักษ์ชัดเสียก่อน และจงอย่ากล่าวแก่ผู้ที่กล่าวสลามแก่พวกเจ้าว่าท่านมิใช่เป็นผู้ศรัทธา โดยแสวงหาสิ่งอันวยประโยชน์ชั่วคราวแห่งชีวิต ความเป็นอยู่ในโลกนี้ แต่ ณ ที่อัลลอฮ์นั้น มีปัจจัยยังชีพอันมากมาย ในทำนองเดียวกันนั้น พวกเจ้าก็เคยเป็นมาก่อน แล้วอัลลอฮ์ได้โปรดปรานแก่พวกเจ้า ดังนั้น พวกเจ้าจงให้ประจักษ์ชัดเสียก่อน

แท้จริงอัลลอฮ์นั้นรอบรู้อย่างถ่องแท้ในสิ่งที่พวกเจ้าทำอยู่"

บทบัญญัติ ๘:๖๐ (ซูเราะห์ที่ ๘ อัล - อัมฟาล อายะฮ์ที่ ๖๐)

"และพวกเจ้าจงเตรียมไว้สำหรับ (ป้องกัน) พวกเขา สิ่งที่พวกเจ้าสามารถอันได้แก่กำลังอย่างหนึ่งอย่างใด และการผูกมัดไว้ โดยที่พวกเจ้าจะทำให้ศัตรูของอัลลอฮ์ และศัตรูของพวกเจ้าวันแกรงด้วย สิ่งนั้น และพวกอื่น ๆ อีก อื่นจากพวกเขา ซึ่งพวกเจ้ายังไม่รู้จักพวกเขา อัลลอฮ์รู้จักพวกเขาดี และสิ่งที่พวกเจ้าบริจาคนในทางของอัลลอฮ์นั้น ไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดก็ตาม สิ่งนั้นจะถูกตอบแทนแก่พวกเจ้า โดยครบถ้วน โดยที่พวกเจ้าจะไม่ถูกออธรรม"

บทบัญญัติ ๔:๑๒๔ (ซูเราะห์ที่ ๔ อัน - นิซาฮ์ อายะฮ์ที่ ๑๒๔)

"ผู้ใดที่ต้องการสิ่งตอบแทนในโลกนี้ ก็ที่อัลลอฮ์นั้นมีสิ่งตอบแทนในโลกนี้ และปรโลก และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ไต่ถามผู้เห็น"

บทบัญญัติ ๓:๑๒๕ (ซูเราะห์ที่ ๓ อาละอิมรอน อายะฮ์ที่ ๑๒๕)

"เพียงพอแน่นอนหากพวกเจ้าอดทนและยำเกรง และพวกเขาจะมายังพวกเจ้าในทันทีทันใด แล้วพระเจ้าของพวกเขา ก็จะหนุนกำลังแก่พวกเจ้าอีก ด้วยจำนวนมลาอิกะฮ์ห้าพัน โดยมีเครื่องหมาย"

วันที่ ๓

ขยายผลจากวันที่ ๒ ในแนวคิดเกี่ยวกับคนทรยศ (มุนาฟิก) ซ้ำให้เห็นว่า มุสลิมคนใดก็ตาม แม้จะเคร่งครัดในการปฏิบัติศาสนาเพียงใด แต่ถ้าไม่เห็นด้วยการต่อสู้ ตามแนวทางของพวกเขา เขาเหล่านั้นก็หาใช่ผู้ศรัทธาที่แท้จริง ไม่เขาเป็นแค่คนทรยศ หรือมุนาฟิก (คนกลับกลอก) ซึ่งที่อยู่ของมุนาฟิกตามทัศนะของผู้เขียนคือ **การตกนรก** โดยอ้างคัมภีร์กุรอานบทบัญญัติ ๒:๒๑๖, ๘:๖๐, ๔:๑๓๕, ๔:๑๔๕, ๕:๒๓, ๕:๔๘, ๕:๖๓, ๕:๘๓, ๘:๑๒

บทบัญญัติในคัมภีร์กุรอานที่นำมาอ้างในวันที่ ๓

บทบัญญัติ ๒:๑๒๖ (ซูเราะห์ที่ ๒ อัล - บะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ ๑๒๖)

"การสู้รบนั้นได้ถูกกำหนดแก่พวกเจ้าแล้ว ทั้ง ๆ ที่มันเป็นสิ่งที่รังเกียจแก่พวกเจ้าและอาจเป็นไปได้ว่า การที่พวกเจ้าเกลียดสิ่งหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นเป็นสิ่งดีแก่พวกเจ้า และอาจเป็นไปได้ว่าการที่พวกเจ้าชอบสิ่งหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่เลวร้ายแก่พวกเจ้า และอัลลอฮ์นั้นรู้ดี แต่พวกเจ้าไม่รู้"

บทบัญญัติ ๘:๖๐ (ซูเราะห์ที่ ๘ อัล - อัมฟาฬ อายะฮ์ที่ ๖๐)

"และพวกเจ้าจงเตรียมไว้สำหรับ (ป้องกัน) พวกเขา สิ่งที่พวกเจ้าสามารถอันได้แก่ กำลังอย่างหนึ่งอย่างใด และการผูกมัดไว้ โดยที่พวกเจ้าจะทำให้ศัตรูของอัลลอฮ์ และศัตรูของพวก

เจ้าห้วนเกรงด้วยสิ่งนั้น และพวกอื่น ๆ อีกอื่นจากพวกเขา ซึ่งพวกเจ้ายังไม่รู้จักพวกเขา อัลลอฮ์รู้จักพวกเขาดี และสิ่งที่พวกเจ้าบริจาค ในทางของอัลลอฮ์นั้น ไม่ว่าจะเป็สิ่งใดก็ตาม สิ่งนั้นจะถูกตอบแทนแก่พวกเจ้าโดยครบถ้วน โดยที่พวกเจ้าจะไม่ถูกอธรรม"

บทบัญญัติ ๔:๑๓๕ (ซูเราะฮ์ที่ ๔ อัน - นิซาอ์ อายะฮ์ที่ ๑๓๕)

"บรรดาผู้ที่ยึดเอาบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเป็นมิตรอื่นจากผู้ศรัทธาทั้งหลายนั้น พวกเขาจะแสวงหากำลังอำนาจ ที่พวกเขากระนั้นหรือ แท้จริงกำลังอำนาจนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ทั้งหมด"

บทบัญญัติ ๔:๑๔๕ (ซูเราะฮ์ ที่ ๔ อัน - นิซาอ์ อายะฮ์ที่ ๑๔๕)

"แท้จริงบรรดามุนาฟิกนั้นอยู่ในชั้นต่ำสุดจากนรก และเจ้าจะไม่ได้พบผู้ช่วยเหลือใด ๆ สำหรับพวกเขาเป็นอันขาด"

บทบัญญัติ ๕:๒๓ (ซูเราะฮ์ที่ ๕ อัด - เตาบะฮ์ อายะฮ์ที่ ๒๓)

"บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าได้ถือเอาบิดาของพวกเขา เจ้าและพี่น้องของพวกเขาเป็นมิตร หากพวกเขาชอบการปฏิเสธ ศรัทธาเหนือการอีมาน และพวกใดในหมู่พวกเจ้าให้พวกเขาเป็นมิตรแล้ว คนเหล่านี้แหละพวกเขา คือ ผู้อธรรม"

บทบัญญัติ ๕:๔๘ (ซูเราะฮ์ ที่ ๕ อัด - เตาบะฮ์ อายะฮ์ที่ ๔๘)

"แท้จริงนั้น พวกเขาได้แสวงหาความวุ่นวายมาก่อนแล้ว และวางแผนต่าง ๆ นานา เพื่อต่อต้านเจ้า จนกระทั่งความจริงได้มา และคำสั่งของอัลลอฮ์ได้ประจักษ์ขึ้น ทั้ง ๆ ที่พวกเขาไม่พอใจ"

บทบัญญัติ ๕:๗๓ (ซูเราะฮ์ที่ ๕ อัด - เตาบะฮ์ อายะฮ์ที่ ๗๓)

"นบี จงต่อสู้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและบรรดาผู้กลับกลอก ในการศรัทธา (มุนาฟิกีน) และจงเจียบขาดแก่พวกเขา และที่อยู่ของพวกเขานั้นคือ นรกญะฮันนัม และที่กลับไปนั้น ชั่วช้าจริง ๆ "

บทบัญญัติ ๕:๔๓ (ซูเราะฮ์ที่ ๕ อัล - มาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ ๔๓)

"และบรรดาผู้ที่ได้รับ อัล - อินญิล ก็จงตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ให้ลงมาในนั้น และผู้ใดที่มีได้ตัดสินด้วย สิ่งที่อัลลอฮ์ได้ให้ลงมาแล้ว คนเหล่านั้นคือ ผู้ที่ละเมิด "

บทบัญญัติ ๘:๑๒ (ซูเราะฮ์ที่ ๘ อัล - อัมฟาล อายะฮ์ที่ ๑๒)

"จงรำลึกถึงขณะที่พระเจ้าของเจ้าให้บทบัญญัติแก่มลาอิกะฮ์ ว่า แท้จริง ข้าพเจ้าพร้อมอยู่กับพวกเจ้าด้วย ดังนั้น พวกเจ้าจงทำให้บรรดาผู้ศรัทธามั่นคงเถิด ความกลัวเข้าไปในหัวใจของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว พวกเจ้าจงฟันลงบนกำนคอ และจงฟันทุก ๆ ส่วนปลายของนิ้วมือ จากพวกเขา"

วันที่ ๔

ได้เสนอแนวทางการปฏิบัติตน เริ่มตั้งแต่การปฏิบัติต่อผู้ร่วมดำเนินการการเชื่อฟังผู้นำ ความกล้าหาญในการฆ่าศัตรู และให้มีความอดทนในการก่อการต่าง ๆ โดยอ้างบทบัญญัติ ๓:๑๕๑, ๓:๒๘, ๓:๑๑๘, ๘:๔๖, ๔:๑๕, ๒:๑๘๐, ๒:๑๕๑, ๒ : ๑๕๓, ๒:๑๕๕, ๕:๒๐, ๓:๒๐๐ แกนสำคัญของเรื่องคือ แนวคิดทางประวัติศาสตร์ว่าปัตตานีถูกปล้น จึงต้องต่อสู้เอาคืนมา การต่อสู้เพื่อให้ได้ดินแดนคือการญิฮาด หรือการต่อสู้ในทางศาสนา

บทบัญญัติในคัมภีร์กุรอ่านที่นำมาอ้างในวันที่ ๔

บทบัญญัติ ๓:๑๕๑ (ซูเราะฮ์ที่ ๓ อาละอิมรอน อายะฮ์ที่ ๑๕๑)

"เราจะโยนความกลัวเข้าไปในหัวใจของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้น เนื่องจากการที่พวกเขาให้มีภาคีแก่อัลลอฮ์ ซึ่งสิ่งที่อัลลอฮ์มิได้ให้หลักฐานใด ๆ มายืนยันในสิ่งนั้น และที่อยู่ของพวกเขาคือ ชุมนรก ช่างเลวร้ายจริง ๆ ซึ่งที่อยู่ของบรรดาผู้ศรัทธา "

บทบัญญัติ ๓:๒๘ (ซูเราะฮ์ที่ ๓ อาละอิมรอน อายะฮ์ที่ ๒๘)

"ผู้ศรัทธาทั้งหลายนั้นจงอย่าได้ยึดเอาบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเป็นมิตรอื่นจากบรรดามุฮิมิน และผู้ใดทำเช่นนั้น เขาย่อมไม่อยู่ในสิ่งใดที่มาจากอัลลอฮ์ นอกจากพวกเขาจะป้องกัน (ให้พ้นอันตราย) จากพวกเขาจริง ๆ เท่านั้น และอัลลอฮ์เตือนพวกเขาให้ยำเกรงในอัลลอฮ์ และยังอัลลอฮ์นั่นคือ การกลับไป (ของพวกเขา)

บทบัญญัติ ๓:๑๑๘ (ซูเราะฮ์ที่ ๓ อาละอิมรอน อายะฮ์ที่ ๑๑๘)

"ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าได้ยึดเอาเพื่อนสนิทที่รู้เห็นกิจการภายในอื่นจากพวกของเจ้าเอง ซึ่งเขาเหล่านั้น จะไม่ลดละแก่พวกเจ้า ในการก่อความเสียหายให้เกิดขึ้น พวกเขาขอการที่พวกเจ้าลำบาก แท้จริงความเกลียดชังต่าง ๆ ได้เผยออกมาแล้ว จากปากของพวกเขา และสิ่งที่ห้วงอกของพวกเขา ซ่อนไว้นั้น ใหญ่ยิ่งกว่าแน่นอน เราได้แจกแจงบรรดา บทบัญญัติไว้แก่พวกเจ้าแล้ว หากพวกเจ้าใช้ปฎิญาณกัน"

บทบัญญัติ ๘:๔๖ (ซูเราะฮ์ที่ ๘ อัล อัมฟาล อายะฮ์ที่ ๔๖)

"และจงเชื่อฟังอัลลอฮ์ และรอซูลของอัลลอฮ์เถิด และจงอย่าขัดแย้งกัน จะทำให้พวกเจ้าย่ำแย่ และ ทำความเข้มแข็งของพวกเจ้าหมดไป และจงอดทนเถิด แท้จริงอัลลอฮ์นั้นอยู่กับผู้ที่อดทนทั้งหลาย"

บทบัญญัติ ๔:๑๕ (ซูเราะฮ์ที่ ๔ อัน - นิซาอ์ อายะฮ์ที่ ๑๕)

"ผู้ศรัทธาทั้งหลาย ไม่อนุวัติแก่พวกเจ้า การที่พวกเจ้า จะเอาบรรดาหญิงเป็นมรดกด้วยการบังคับ และไม่ อนุวัติเช่นเดียวกัน การที่พวกเจ้าจะขัดขวางบรรดานาง เพื่อพวกเจ้าจะเอาบางส่วนของสิ่งที่พวกเจ้าได้ให้แก่ พวกนาง นอกจากนี้พวกนางจะกระทำสิ่งลามก อันขัดแย้งเท่านั้น และจงอยู่ร่วมกับพวกนางด้วยดี หากพวก เจ้าเกลียดพวกนาง ก็อาจเป็นไปได้ว่า การที่พวกเจ้า เกลียดสิ่งหนึ่ง ขณะเดียวกันอัลลอฮ์ก็ให้มีในสิ่งนั้น ซึ่ง ความดีอันมากมาย"

บทบัญญัติ ๒:๑๕๐ (ซูเราะฮ์ที่ ๒ อัล - บะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ ๑๕๐)

"และพวกเจ้าจงต่อสู้ในทางของอัลลอฮ์ ต่อบรรดาผู้ที่ทำร้ายพวกเจ้า และจงอย่ารุกราน แท้จริงอัลลอฮ์ไม่ชอบบรรดาผู้รุกราน"

บทบัญญัติ ๒:๑๕๑ (ซูเราะฮ์ที่ ๒ อัล - บะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ ๑๕๑)

"และจงประหารพวกเขา ณ ที่ใดก็ตามที่พวกเจ้าพบพวกเขา และ จงจับไล่พวกเขา ออกจาก ที่ที่พวกเขาเคยจับไล่พวกเจ้าออก และก่อความวุ่นวายนั้น ร้ายแรงยิ่งกว่าการประหารประหารเสีย"

อีก และจงอย่าสู้รบกับพวกเขา ณ อัล - มัสยิดิลฮะรออม จนกว่าพวกเขาจะทำร้ายพวกเจ้าในที่นั้น หากพวกเขาทำร้ายพวกเจ้าแล้ว ก็จงประหารพวกเขาเสีย เช่นนั้นแหละคือ การตอบแทนแก่ ผู้ปฏิเสธศรัทธา"

บทบัญญัติ ๒:๑๕๓ (ซูเราะฮ์ที่ ๒ อัล - บะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ ๑๕๓)

"และจงสู้รบกับพวกเขา จนกว่าการก่อความวุ่นวาย จะไม่ปรากฏขึ้น และจนกว่าการ อิบาติฮ์ ทั้งหลายจะเป็นสิทธิของอัลลอฮ์เท่านั้น แต่หากพวกเขายุติ ก็ย่อมไม่มีการเป็นปฏิปักษ์ใด ๆ นอกจากแก่บรรดาผู้ธรรมเท่านั้น"

บทบัญญัติ ๒:๑๕๕ (ซูเราะฮ์ที่ ๒ อัล - บะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่ ๑๕๕)

"และพวกเจ้าจงบริจาคในทางของอัลลอฮ์ และจงอย่าโยนตัวของพวกเจ้าสู่ความพินาศและจงทำดีเถิด แท้จริงอัลลอฮ์นั้น ชอบผู้ทำดีทั้งหลาย"

บทบัญญัติ ๕:๒๐ (ซูเราะฮ์ที่ ๕ อัล - เตาบะฮ์ อายะฮ์ที่ ๒๐)

"บรรดาผู้ที่ศรัทธา และอพยพ และต่อสู้ในทางของอัลลอฮ์ ทั้งด้วยทรัพย์สมบัติของพวกเขา และชีวิตของพวกเขา ย่อมเป็นผู้มีลำดับชั้นยิ่งใหญ่มากกว่า ณ ที่อัลลอฮ์ และชนเหล่านี้แหละพวกเขาคือผู้มีชัยชนะ"

บทบัญญัติ ๓:๒๐๐ (ซูเราะฮ์ที่ ๓ อาละอิบรอน อายะฮ์ที่ ๒๐๐)

"บรรดาผู้ที่ศรัทธาทั้งหลาย จะมีความอดทนและจงต่างอดทนซึ่งกันและกัน และจงประจำอยู่ชายแดน และพึงเกรงกลัวอัลลอฮ์เถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จ"

วันที่ ๕

เป็นการปลุกความรู้สึกการต่อสู้และชี้ให้เห็นถึงโทษ หรือบาปของผู้ที่ไม่ยอมออกไปต่อสู้ร่วมกับพวกเขา พยายามปลุกให้อีกหิม โดยให้เชื่อว่าการต่อสู้ของพวกเขานั้น พระเจ้าจะอยู่ข้างพวกเขา และท่านนบีจะดูอา (ขอพร) ให้การต่อสู้ของพวกเขา และพระเจ้าจะส่งมลาอิกะฮ์ (เทวทูต) มาช่วยในการต่อสู้ของพวกเขา โดยอ้างบทบัญญัติจากคัมภีร์กูรอาน ๓:๑๕๖, ๕:๓๕, ๕:๓๘

บทบัญญัติในคัมภีร์กูรอ่านที่นำมาอ้างในวันที่ ๕

บทบัญญัติ ๗:๑๕๖ (ซูเราะฮ์ที่ ๗ อัล - อะอ์รอฟ อายุฮ์ที่ ๑๕๖)

"แท้จริงผู้คุ้มครองจันนั้นคือ อัลลอฮ์ ผู้ให้คัมภีร์ลงมา และในขณะที่เดียวกันอัลลอฮ์ ก็คุ้มครองบรรดาผู้ประพฤติดีทั้งหลาย"

บทบัญญัติ ๕ :๓๕ (ซูเราะฮ์ที่ ๕ อัล - เตาบะฮ์ อายุฮ์ที่ ๓๕)

"ถ้าหากพวกเจ้าไม่ออกไป อัลลอฮ์ก็จะลงโทษพวกเจ้าอย่างเจ็บปวด และจะให้พวกหนึ่งอื่นจากพวกเจ้ามาแทน และพวกเจ้าไม่สามารถ จะยังความเดือดร้อน ให้แก่อัลลอฮ์ได้แต่อย่างใด และอัลลอฮ์ นั้นมีเดชานุภาพเหนือจากสิ่งทุกอย่าง"

บทบัญญัติ ๕:๓๘ (ซูเราะฮ์ที่ ๕ อัล - เตาบะฮ์ อายุฮ์ที่ ๓๘)

"บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย มีอะไรเกิดขึ้นแก่พวกเจ้ากระนั้นหรือ เมื่อได้ถูกกล่าวแก่พวกเจ้าว่า จงออกไปต่อสู้อันตรายของอัลลอฮ์ พวกเจ้าก็แนบหนอกอยู่กับพื้นดิน พวกเจ้าพึงพอใจต่อชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้ แทนปรโลกกระนั้นหรือ สิ่งอำนวยความสะดวกแห่งชีวิตความเป็นอยู่ในโลกนี้นั้น ในปรโลกแล้วไม่มีอะไร นอกจากสิ่งเล็กน้อยเท่านั้น"

วันที่ ๖

เป็นการปลุกให้เตรียมตัวเตรียมใจก่อนออกปฏิบัติการ โดยเริ่มตั้งแต่การขออภัยโทษในความผิดบาปของตน (เตาบะฮ์) **ให้มีความรู้สึกถึงการตายในหนทางของศาสนา** ไม่มีความเกรงกลัวภัยใด ๆ เพราะได้รับความคุ้มครองจากพระเจ้าแล้ว ส่วนผู้ที่ไม่กล้าออกไปร่วมปฏิบัติการพร้อมพวกเขา เพราะไม่เข้าใจหลักคำสอนที่แท้จริงของอิสลามปลุกให้เห็นว่า หมดเวลาที่จะระอคอยแล้ว ถึงเวลาที่จะเสียสละชีวิตในหนทางของศาสนา โดยอ้างบทบัญญัติจากคัมภีร์กูรอ่าน ๔:๗๐, ๘:๑๕, ๘:๔๕, ๕:๔๑, ๒:๒๑๖, ๑๔:๓

บทบัญญัติในคัมภีร์กูรอ่าน ที่นำมาอ้างในวันที่ ๖

บทบัญญัติ ๔:๗๐ (ซูเราะฮ์ที่ ๔ อัน - นิซาฮ์ อายุฮ์ที่ ๗๐)

"ความกรุณาดังกล่าวนั้น มาจากอัลลอฮ์และเพียงพอแล้วที่อัลลอฮ์เป็นผู้รอบรู้"

บทบัญญัติ ๘:๑๕ (ซูเราะฮ์ที่ ๘ อัล - อัมฟาฬ आयะฮ์ที่ ๑๕)

"บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย เมื่อพวกเขาพบบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาเคลื่อนมา พวกเขาจงอย่าหันหลังหนีพวกเขา"

บทบัญญัติ ๘:๔๕ (ซูเราะฮ์ที่ ๘ อัล - อัมฟาฬ आयะฮ์ที่ ๔๕)

"บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย เมื่อพวกเขาพบกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ก็จงยืนหยัดเถิด และจงรำลึกถึงอัลลอฮ์มาก ๆ เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับความสำเร็จ"

บทบัญญัติ ๘:๔๑ (ซูเราะฮ์ที่ ๘ อัล - เตาบะฮ์ आयะฮ์ที่ ๔๑)

"พวกเขาจงออกไปกันเถิด ทั้งผู้ที่มีสภาพอ่อนแอและผู้ที่มีสภาพแข็งแรง และจงเสียสละทั้งด้วยทรัพย์ของพวกเขา และชีวิตของพวกเขาในทางของอัลลอฮ์ นั่นแหละคือสิ่งที่ดีเยี่ยมสำหรับพวกเขา หากพวกเขารู้"

บทบัญญัติ ๒:๒๑๖ (ซูเราะฮ์ที่ ๒ อัล - บะเกาะเราะฮ์ आयะฮ์ที่ ๒๑๖)

"การสู้รบนั้นได้กำหนดแก่พวกเขาแล้ว ทั้งที่นั่นเป็นที่ร้งเกียจแก่พวกเขา และอาจเป็นไปได้ว่าการที่พวกเขาเกลียดสิ่งหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นดีสำหรับพวกเขา และก็อาจเป็นไปได้ว่าการที่พวกเขาชอบ สิ่งหนึ่งทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นเป็นสิ่งเลวร้ายแก่พวกเขา และอัลลอฮ์นั้นรู้ดี แต่พวกเขาไม่รู้"

บทบัญญัติ ๑๔:๓ (ซูเราะฮ์ที่ ๑๔ อิบรอฮีม आयะฮ์ที่ ๓)

"บรรดาผู้พอใจเลือกเอาชีวิตในโลกนี้เหนือปรโลก และปิดกั้นจากทางของอัลลอฮ์ และต้องการที่จะให้มันคลเคลี้ยว คนเหล่านั้นอยู่ในการหลงทางที่ห่างไกล"

วันที่ ๗

สร้างความมั่นใจให้กับผู้ปฏิบัติการว่า อาจมีมุสลิมบางคนไม่เห็นด้วย ก็ขอย้ำได้กังวล เพราะพระเจ้าได้ประทับตราให้หัวใจพวกเขามีเดบอด ไม่สามารถเห็นสวรรค์ได้ ไม่ต้องกังวลต่อการฆ่าคนนอกศาสนา และให้ปฏิบัติดีต่อมุสลิม โดยอธิบายว่า **...การฆ่าคนนอกศาสนา และแม้แต่การฆ่าญาติพี่น้องพ่อแม่ก็สามารถทำได้เพราะเป็นการสร้างความโปรดปรานแก่พระเจ้า**

เมื่อได้ชัยชนะแล้ว หรือยึดดินแดนได้แล้ว พวกเขาจะจัดการปกครองตามแนวคิดที่ว่า

๑. เนื่องจากดินแดนบริเวณดังกล่าว เคยถูกปกครองด้วยพระราชที่สืบเชื้อสายมาจากกัณฑ์ จึงเป็นการเหมาะสม ที่จะสถาปนาราชวงศ์กัณฑ์ขึ้นปกครอง ที่นับถือศาสนาอิสลาม **นิกายสุนนีมัซฮับ ซาฟีอี** (สำนักความคิดสายอิหม่ามซาฟีอี)
๒. ควรมีสถาสูงสุด ซึ่งประกอบด้วยนักวิชาการมุสลิม ผู้นับถือแนวทางมัซฮับซาฟีอี และตัวแทนบุคคลในสาขาอาชีพต่าง ๆ **สถานี่มีอำนาจสูงสุดในการแต่งตั้งและถอดถอนผู้นำ**
๓. ให้มีสภาประชาชนที่มาจากการเลือกตั้ง จากประชาชนบริหารประเทศ **สุดท้ายได้มีการอ้างบทบัญญัติต่าง ๆ สลับกับคำปลุกระดมโดยอ้างบทบัญญัติ ที่เคยอ้างมาแล้ว คือ ๓:๑๓๕ , ๓:๑๕๐, ๕:๔๗, ๘:๑๗, ๔:๕๘, ๕:๕**

บทบัญญัติในคัมภีร์กุรอาน ที่นำมาอ้างในวันที่ ๗

บทบัญญัติ ๓:๑๓๕ (ซูเราะฮ์ที่ ๓ อาละอิมรอน **อายะฮ์ที่ ๑๓๕**)

"และพวกเจ้าจงอย่าท้อแท้ และจงอย่าเสียใจ และพวกเจ้านั้นคือ ผู้ที่ส่งยิ่ง หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา"

บทบัญญัติ ๓:๑๕๐ (ซูเราะฮ์ที่ ๓ อาละอิมรอน **อายะฮ์ที่ ๑๕๐**)

"แต่ทว่าอัลลอฮ์ต่างหากคือผู้ช่วยเหลือพวกเจ้า และอัลลอฮ์เป็นผู้ที่เยี่ยมในบรรดาผู้ช่วยเหลือทั้งหลาย"

บทบัญญัติ ๕:๔๗ (ซูเราะฮ์ที่ ๕ อัล - มาอิดะฮ์ **อายะฮ์ที่ ๔๗**)

"และบรรดาผู้ที่ได้รับ อัล - อินญิด ก็จงตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ให้ลงมาในนั้น และผู้ใดที่มีได้ตัดสินด้วย สิ่งที่อัลลอฮ์ได้ให้ลงมาแล้ว **ชนเหล่านั้น คือ ผู้ที่ละเมิด "**

บทบัญญัติ ๘:๑๗ (ซูเราะฮ์ที่ ๘ อัล - อัมฟาล **อายะฮ์ที่ ๑๗**)

"พวกเจ้ามิได้ฆ่าพวกเขาแต่ทว่าอัลลอฮ์ต่างหากที่ฆ่าพวกเขา และเจ้ามิได้ขว้าง ขณะที่เจ้าขว้าง แต่ทว่าอัลลอฮ์ต่างหากที่ขว้าง และเพื่อว่าอัลลอฮ์จะทดสอบบรรดาผู้ศรัทธาอย่างจริงจังจากอัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์นั้นได้ยิน รอบรู้"

บทบัญญัติ ๔:๕๘ (ซูเราะฮ์ที่ ๔ อัน - มิซาอ์ อายะฮ์ที่ ๕๘)

"แท้จริงอัลลอฮ์ใช้พวกเจ้าให้มอบคืนบรรดาของฝากแก่เจ้าของของมัน และเมื่อพวกเจ้าตัดสินด้วยความยุติธรรม แท้จริงอัลลอฮ์แนะนำด้วยเจ้าด้วยสิ่งซึ่งดีจริง ๆ แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ได้ยินและเห็น"

บทบัญญัติ ๕:๕ (ซูเราะฮ์ที่ ๕ อัล - มาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ ๕)

"และอัลลอฮ์ได้สัญญาแก่บรรดาผู้ที่ศรัทธา และประกอบสิ่งที่ดีงามทั้งหลายว่า สำหรับพวกเขานั้นคือการอภัยโทษ และรางวัลอันยิ่งใหญ่"

ทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว เป็นภาพรวมของเอกสารที่ชื่อว่า เบอร์ญีฮาด ดิ บัตตานีที่เขียนขึ้น เพื่อปลูกความรู้สึกร่วมกันที่นิยม โดยนำเอาเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ และคำสอนของศาสนา มาเป็นเครื่องมือในการสร้าง หรืออธิบายความชอบธรรม ในการปฏิบัติที่ประกอบกับกระแสของโลกที่เกิดขึ้นในโลกมุสลิม มีแนวโน้มที่จะรุนแรงขึ้น

การต่อสู้กับการปฏิบัติของคนกลุ่มนี้ นอกเหนือจากการปฏิบัติในเชิงกายภาพ เพื่อหยุดยั้งการกระทำอันโหดเหี้ยมแล้ว เป็นหน้าที่ของมุสลิมทุกคน ที่จะช่วยกันเป็นกำลังสำคัญในการอธิบายความเข้าใจที่ถูกต้อง ของหลักคำสอนของอิสลามในเรื่องนี้

ด่วนที่สุด

ที่ นร ๐๕๐๔/ว ๒๕๗

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๗ ธันวาคม ๒๕๕๗

เรื่อง เอกสารชี้แจงข้อเท็จจริงการบิดเบือนคำสอนศาสนาอิสลามในเอกสารการต่อสู้ที่ปัตตานี
(เบอร์จีฮาด ดิ ปัตตานี)

เรียน รองนายกรัฐมนตรี กระทรวง กรม

สิ่งที่ส่งมาด้วย ข้อเท็จจริงการบิดเบือนคำสอนศาสนาอิสลามในเอกสารเบอร์จีฮาด ดิ ปัตตานี

ด้วยในคราวประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ คณะรัฐมนตรีเห็นว่า หนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงการบิดเบือนคำสอนศาสนาอิสลามในเอกสารการต่อสู้ที่ปัตตานี (เบอร์จีฮาด ดิ ปัตตานี) ซึ่งจัดทำโดยสำนักจุฬาราชมนตรีเป็นเอกสารที่มีประโยชน์อย่างยิ่งในการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องแก่พี่น้องชาวไทยมุสลิม และประชาชนชาวไทยทั่วไป รวมทั้งนานาประเทศที่สนใจและติดตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย สมควรที่ทางราชการจะให้การสนับสนุนเผยแพร่ให้เอกสารดังกล่าวเป็นที่แพร่หลายและรับรู้กันอย่างทั่วถึง จึงขอให้กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง รับไปพิจารณาให้การสนับสนุนการพิมพ์เอกสารดังกล่าวเพิ่มเติม รวมทั้งจัดทำ website ด้วย โดยควรดำเนินการเป็น ๓ ภาษา คือ ไทย อังกฤษ และยิวรี

จึงเรียนยืนยันมา / จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายบวรศักดิ์ อุวรรณโณ)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

- 9 S.A. 2547

สำนักบริหารการประชุมคณะรัฐมนตรี

โทร. ๐ ๒๒๕๐ ๕๐๐๐ ต่อ ๓๓๒ - ๓๓๓

โทรสาร ๐ ๒๒๕๐ ๕๐๖๕

[T/๕๕๑ (๐๑๐)]

ชี้แจงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการบิดเบือนคำสอนของอิสลาม ฯ

เอกสารชิ้นนี้เขียนด้วยลายมือ โดยใช้อักษร ยาวิ โดยได้นำเอาบทบัญญัติ (อายะห์) ต่าง ๆ ในคัมภีร์กูรอนมาอ้างอิง การเขียนเอกสารนี้ ผู้เขียนไม่ใช้นามจริง แต่ใช้นามปากกา โดยบอกว่าเขียนที่ กัวลาติกอ ตาเนาะแมเราะฮ์ กลันตัน เมื่อ ๑๐ สิงหาคม ๒๐๐๒ สรุประเด็นได้ดังนี้

๑. เขาได้กล่าวว่า "ผู้เขียนหวังว่าหนังสือเล่มนี้ เปรียบเสมือนตัวแทนผู้เขียนในทุกสมรภูมิดังนั้น จงสำนึกว่าผู้เขียนอยู่เคียงข้าง ท่านทั้งหลายทุกที่ ทุกเวลา และทุกเรื่อง..." (คำนำ)
๒. การอ้างอิงบทบัญญัติต่าง ๆ จากคัมภีร์กูรอน มีการเขียนผิดพลาดเกือบทุกบทบัญญัติ
๓. ในการเรียบเรียงเอกสารนี้ ผู้เขียนได้อ้างบทบัญญัติจากคัมภีร์กูรอนตลอดทั้งเล่ม พร้อมกับอธิบายบทบัญญัติไว้ด้วย แต่การอธิบายนั้น ไม่ได้อ้างอิงแหล่งอธิบายที่ถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับ เช่น บรรดาตำราที่อธิบาย (ตัฟซีร์) ของบรรดาปราชญ์มุสลิม แต่ได้อธิบายโดยความคิดเห็นของตนเอง ดังตัวอย่างจาก...

กูรอน ซูเราะฮ์ อัล - อันฟาล ๘ : ๖๕ มีความว่า

"โอ้ นบี จงปลุกใจผู้ศรัทธาทั้งหลายในการสู้รบเถิด หากปรากฏในหมู่พวกเจ้ามียี่สิบคน ที่อดทนก็จะชนะสองร้อยคนได้ และถ้าหากว่าปรากฏในหมู่พวกเจ้ามีร้อยคน ก็จะชนะพันคนในหมู่ผู้ปฏิเสธ พวกเขาเป็นพวกที่ไม่เข้าใจ" (๘:๖๕)

จากบทบัญญัตินี้ ในเอกสารได้อธิบายว่า

"จอมทัพผู้ยิ่งใหญ่ของเราได้ให้กำลังใจ และเชิญชวนพวกเขาทั้งหลายจัดตั้งกองทัพ เพื่อแย่งชิงความยิ่งใหญ่ ของศาสนาอิสลามกลับคืนมา ซึ่งถูกบรรดาคณนอกศาสนาทำลายท่านนบี ได้เชิญพวกเราาร่วมเป็นหนึ่งเดียว ในการจัดตั้งกองทัพ เพื่อแย่งชิงมักกะฮ์กลับคืนมาจากคณนอกศาสนา ดังนั้นสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นการกระทำที่ถูกกล่าวหาว่า ทำให้ตนเองตกต่ำสู่ความพินาศหรือ...? ไม่ใช่ โอบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ...แต่การกระทำดังกล่าวเป็นคำบัญชาจากพระเจ้า และสาวกในทางกลับกัน ผู้ที่ประพฤตินห่างจากคำบัญชาของพระเจ้า หรือแต่งเติม ดังนั้นแท้จริงแล้ว พระเจ้าได้เตรียมรกรสำหรับพวกเขาเป็นการตอบแทน..." (เอกสาร ฯ หน้า ๓)

จากคำอธิบายนี้ แสดงว่าผู้เขียนเอกสาร ฯ มุ่งที่จะบิดเบือนคำสอนในคัมภีร์กูรอน โดยมุ่งเพื่อนำมาเปรียบเทียบว่า การต่อสู้ของคนกลุ่มนี้ เสมือนการต่อสู้ของท่านนบีมุฮัมมัด และสหายของท่าน การ

อธิบายที่เปรียบเทียบกลุ่มของตนเป็นเสมือนกลุ่มของท่านนบีส่วนชาวไทยพุทธ และไทยมุสลิมเป็นเสมือนชาวมักกะฮ์ ผู้ปฏิเสธ **เป็นคำอธิบายที่ไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง**

ตามข้อเท็จจริงแล้ว ชูเราะห์ที่นำมาอ้างนี้ เป็นบทบัญญัติที่ให้มาในปีอิเราะห์ศักราชที่ ๒ คือหลังจากท่านนบีมุฮัมมัด อพยพไปเมืองมะดีนะฮ์ ๒ ปี ชาวมักกะฮ์มุชริกีน ไม่พอใจได้ยกกองทัพมาปราบปราม ท่านนบีมุฮัมมัด ได้ยกกองทัพไปตั้งรับที่ทุ่งบาศร์ **เป็นสงครามที่พระเจ้าได้อนุญาต**

ผู้เขียนเอกสาร ๑ ได้อธิบายภาพของสังคมไทยบิดเบือนไปจากข้อเท็จจริงว่า

"ไอบรรดานักบวชชีดทั้งหลาย เป็นที่น่าสมเพชที่เรายังนั่งกอดอก ยังอยู่เฉยไม่รู้ใใด ๆ ยังคงสนุกสนานมองดู และได้ยินลูกหลานของเรา ที่ได้รับการกดขี่ข่มเหง และอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ครอบครองทรัพย์สินสมบัติ ที่เป็นสิทธิของเราถูกปล้น และความร่ำรวยของประเทศเราถูกยึดครอง ความอิสระเสรีถูกจำกัด และขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนาของเรายังถูกกดขี่ ความรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของบุตรหลาน และเชื้อชาติของพวกเราได้สูญหายไปไหน ? ..." (เอกสาร ๑ หน้า ๔ - ๕)

การอธิบายภาพสังคมจังหวัดชายแดนภาคใต้ เช่นนี้ผิดจากข้อเท็จจริงอย่างยิ่ง

๔. ผู้เขียนเอกสาร ๑ ได้ใช้ความเชื่อทางไสยศาสตร์ เข้าไปในคำสอนในเอกสารนี้ เห็นได้จากการสอนให้ผู้เลื่อมใส **ท่องจำถ้อยคำ ซึ่งไม่มีทั้งในกุรอาน และแบบอย่าง (ซุนนะห์) ของท่าน นบีมุฮัมมัด** ทำให้คนเหล่านี้หลงเชื่ออย่างงมงายว่า คำท่องต่าง ๆ จะมีผล ซึ่งขัดกับหลักความเชื่อพื้นฐานของอิสลาม **คือ คำสอนห้ามมุสลิมทำการใด ๆ ที่ลือไปในทางการตั้งภาคีต่อพระเจ้า** ที่เรียกว่า "การทำชิริก" ซึ่งถือว่าการก่อบาปใหญ่ในอิสลาม และผู้ที่ทำจะหลุดพ้นจากการมีสถานะเป็นมุสลิม

๕. ผู้เขียนเอกสาร ๑ ได้สอดใส่ด้วยคำที่เสมือนเป็นคำขวัญ หรือที่ภาษาอาหรับที่เรียกว่า "**ชีอาร์**" เพื่อให้ผู้หลงเชื่อปฏิบัติตาม

๖. แนวคิดทางศาสนาของผู้เขียนเอกสาร ๑ มี**ทัศนคติร้ายแนวคิดของพวกเขา คอวาริญ์** ซึ่งเป็น**พวกนอกรีตในอิสลาม** เกิดขึ้นในสมัยที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้เสียชีวิตแล้ว โดยเริ่มก่อตัวปลายสมัย คอลิฟะฮ์ (กาหลิบ) อุษมาน และเด่นชัดในสมัย คอลิฟะฮ์ อาลี โดยเฉพาะในช่วงที่มีการโต้แย้งการดำรงตำแหน่งคอลิฟะฮ์ของท่านอาลี กับมูอาวิยะฮ์ ความขัดแย้งดังกล่าว นำไปสู่ความไม่พอใจของมุสลิมกลุ่มหนึ่ง จึงแยกตัวออกมา และมีความเห็นว่า **ผู้ใดก็ตามที่หันเหออกจากหนทางของท่านนบี พวกเขามีสิทธิที่จะฆ่าบุคคลเหล่านั้นได้** นี้คือที่มาของการตายของคอลิฟะฮ์ อาลี

ทัศนะสุดโต่ง ก้าวร้าว และไร้เหตุผลเช่นนี้ ไม่เป็นที่ยอมรับของบรรดาปราชญ์มุสลิม และได้ถูกสกัดกั้น โดยแนวคิดของมุสลิมกระแสหลักมาโดยตลอด **ทัศนะนอกรีตเช่นนี้ ได้ปรากฏขึ้นมาในประวัติศาสตร์อิสลามเป็นระยะ ๆ** เมื่อไม่ได้เป็นที่ยอมรับของประชาชน ก็สูญหายไป

บทบัญญัติที่คนกลุ่มนี้อ้าง เพื่อสร้างความชอบธรรมของพวกเขาคือ

"และเจ้าทั้งหลายจงมาพวกเขา ไม่ว่าพวกเจ้าเผชิญหน้าพวกเขา ที่ใดก็ตามและพวกเจ้าจงจับไล่พวกนั้น เช่นเดียวกับที่พวกเขาเคยจับไล่พวกเจ้ามาก่อน" (๒:๑๕๑)

"และเจ้าทั้งหลายต่อสู้ในทางของอัลลอฮ์ กับบรรดาที่ทำการรบกับพวกเจ้า"(๒:๑๕๐)

ทั้งยังปลุกความฮึกเหิม ก้าวร้าว และทัศนะ อันไร้เหตุผลไว้อย่างชัดเจนว่า

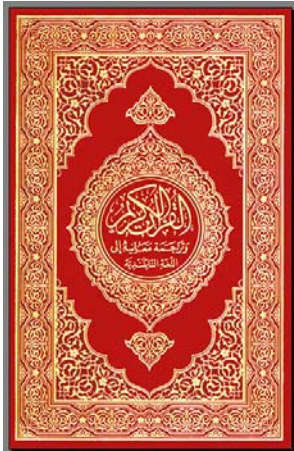
"โอ้บรรดาหนุ่มสาว ปา ตา บา ลา ทั้งหมด ...ท่านทั้งหลายจงทำสงคราม และเอ่ยพระนามของพระเจ้า จงฟัน และฆ่าบรรดาคณนอกศาสนา จนกว่าพวกเขาจะได้รับความพ่ายแพ้ และพวกท่านจงอย่าหลบหนี" (เอกสาร ๗ หน้า ๕๐)

"ศัตรูทุกชอกทุกมุม และในประเทศใกล้เคียงของท่าน และจงฆ่าเสียเพื่อให้คนนอกศาสนารับรู้ ว่า คนอิสลามก็มีพลังอำนาจในโลกเช่นเดียวกัน (เอกสาร ๗ หน้า ๕๑)

การกระทำการของกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบในขณะนี้ ไม่ต่างกับความก้าวร้าวรุนแรงของกลุ่มคอวาริจญ์ ในประวัติศาสตร์อิสลาม

โดยข้อเท็จจริงแล้ว บทบัญญัติจากคัมภีร์กุรอานข้างต้น ๒:๑๕๐ และ ๒:๑๕๑ เป็นบทบัญญัติที่ผู้อ่านจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ (อชบานุลซุล) ของที่มาแห่งบทบัญญัตินี้ว่า ในขณะนั้นมุสลิมอยู่ในสภาพการณ์เช่นไร และเป้าหมายของบุคคลที่ถูกกล่าวถึงนั่นคือใคร มิฉะนั้นแล้ว**การนำบทบัญญัติเหล่านี้ ไปอ้างอย่างขาดการอธิบายที่เหมาะสม จะเป็นอันตรายอย่างยิ่ง** แนวความคิดก้าวร้าวไร้เหตุผลอย่างพวกคอวาริจญ์นี้ เป็นหน้าที่ของมุสลิม และบรรดาผู้รู้จะต้องช่วยกันสกัดกั้น ไม่ให้ขยายผลไปสู่สังคมอีกต่อไปต้องหยุดความเชื่อ หรือทัศนะที่ยกย่องว่าพวกที่ก่อความไม่สงบ ด้วยพฤติกรรมโหดเหี้ยม ก้าวร้าวเช่นนี้เป็น "ชะฮีด" เพราะพฤติกรรมเช่นนี้ม่งาย และกระทำการสิ่งที่อูตริ (บิดอะฮ์) และเป็นชิริกเช่นนี้ **จะเป็นชะฮีดตามทัศนะของอิสลามไม่ได้**

คำสอนที่แท้จริงของอิสลาม

อิสลามกับสันติภาพ ขณะนี้สันติภาพกำลังหลุดลอยไปจากเกือบทุกส่วนของโลก เป็นที่น่าสังเกตว่า **พื้นที่ที่เกิดความรุนแรงส่วนใหญ่เป็นดินแดนที่มุสลิมอาศัย** นี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้หลายคนมองอิสลามว่าเป็นศาสนาที่ส่งเสริมให้เกิดความรุนแรง โหดร้ายขึ้นอาจก่อให้เกิดทัศนคติเชิงลบต่อมุสลิมโดยทั่วไป

ต้องเข้าใจว่าอิสลามเป็นศาสนาที่ถือเอาสันติภาพเป็นแกนสำคัญในการดำรงอยู่ซึ่งได้ประกาศเจตนารมณ์ตั้งแต่นั้น เมื่อ ๑,๔๐๐ กว่าปีก่อน

"เราได้ส่งเจ้ามาเพื่อการอื่นใดนอกจาก เพื่อเป็นเมตตาธรรมแก่สากลจักรวาล" (๒๑ :๑๐๗)

ในกุรอานอันเป็นธรรมนูญชีวิตของผู้ศรัทธา และในประมวลจริยวัตรของท่านนบี จึงมีหลักคำสอนที่มุ่งสร้างบรรยากาศแห่งสันติภาพ อิสลามเชื่อว่า ชีวิตของคน ล้วนเกิดจากบิดามารดาเดียวกัน จากนั้นก็ได้ทำให้วงศาวานของคน แผ่ขยายออกไป เกิดเป็นความแตกต่างทั้งรูปร่างภาษา สีผิวและวัฒนธรรม ดังที่ได้กล่าวไว้ในคัมภีร์กุรอานว่า

"มนุษย์ทั้งหลาย แท้จริงแล้วเราสร้างพวกเจ้ามาจากชายหนึ่ง และหญิงหนึ่ง เราทำให้พวกเจ้าแตกออกเป็นชนชาติหลากหลาย และเผ่าพันธุ์นานา เพื่อพวกเจ้าจะได้สามัคคีต่อกัน ผู้ทรงความประเสริฐสุด ณ อัลลอฮ์คือ ผู้ที่ยำเกรงอัลลอฮ์สูงสุดอัลลอฮ์นั้นหยั่งรู้ และตระหนักดีถึง" (๔๕:๑๓)

อิสลามกำหนดสิทธิมนุษยชนว่า ทุกชีวิตที่เกิดมาล้วนได้รับเกียรติจากอัลลอฮ์ **การทำลายเลือดเนื้อที่ก่อรูปเป็นชีวิต เป็นสิ่งต้องห้าม ยกเว้นผู้ก่อกรรม ที่ควรถูกลงโทษถึงชีวิต** ผู้ใดทำลายชีวิตหนึ่ง โดยไร้เหตุอันควร ก็เท่ากับได้ทำลายชีวิตแห่งมนุษยชาติทั้งมวล และผู้ใดช่วยชีวิตหนึ่ง ก็เท่ากับช่วยชีวิตแห่งมนุษยชาติทั้งมวล ได้ไม่ว่าชีวิตนั้นจะเป็นมุสลิมหรือไม่ก็ตาม

หลักการนี้ได้รับการปฏิบัติ โดยท่านนบีทั้งต่อมวลมิตร และเหล่าศัตรู เช่น การที่ท่านทำสัญญาอยู่ร่วมกัน อย่างสันติกับชาวยิว โดยในข้อ ๑๖ แห่งพันธสัญญาที่ ระบุว่าให้**มุสลิมต้องมอบความยุติธรรมแก่ชาวยิว เช่นเดียวกับที่มอบแก่มุสลิม** ส่วนข้อ ๒๕ เป็นการยอมรับเสรีภาพในการนับถือศาสนาของชาวยิว และสิทธิในการปฏิบัติ ตามความเชื่อของบุคคลทั้งนี้ โดยต้องไม่กระทบต่อความมั่นคงของรัฐ

ท่านนบีได้ทำสัญญาดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรกับชาวยิว ในปี ฮ.ศ.๑ (ค.ศ.๕๗๕) ระหว่างมุสลิมที่อพยพมาจากเมืองมักกะฮ์ (มุฮาญีรีน) กับมุสลิมที่อยู่ในเมืองมะดีนะฮ์มาก่อน (อันศอร) ในปี ฮ.ศ.๒ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญต่อการอยู่ร่วมกันของคนที่มีนิกายศาสนาต่างกัน จึงได้กำหนดไว้ในธรรมนูญแห่งรัฐขึ้น เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของคนในชาติ บนความแตกต่างทางศาสนา เป็นการนำหลักการพหุนิยมทางสังคมมาใช้ ท่านนบีได้ปฏิบัติตามพันธสัญญาอย่างเคร่งครัด จนชาวยิวเองที่เป็นผู้ละเมิดสัญญาเมื่อเกิดการศึกสงครามขึ้นแล้ว หากฝ่ายศัตรูยื่นข้อเสนอ เพื่อสันติภาพหลักแห่งกูรอาน ก็บัญญัติให้มุสลิมรับข้อเสนอ นั้น แม้จะเห็นว่าการยื่นข้อเสนอดังกล่าว จะเป็นเพียงกลลวงก็ตาม ดังที่บัญญัติไว้ในคัมภีร์กูรอานว่า

"และแม้พวกเขาโน้มเอียงสู่สันติภาพ พวกเขาก็จงโน้มตามเถิดแล้ว จงมอบหมายความเป็นไปต่ออัลลอฮ์ อัลลอฮ์ได้ยิน และรู้ดียิ่ง และหากแม้พวกเขาคิดหลอกลวงเจ้า เจ้าก็มีอัลลอฮ์เป็นที่พึ่ง ซึ่งพอเพียงอยู่แล้วอัลลอฮ์คือ ผู้เพิ่มพลังพวกเจ้าด้วยความช่วยเหลือของอัลลอฮ์ และด้วยผู้ศรัทธา"
(๘:๖๑ - ๖๒)

"บางที่อัลลอฮ์อาจก่อความรักขึ้นระหว่างพวกเจ้า กับกลุ่มคนที่พวกเจ้าเคยเห็นเป็นศัตรูมาก่อนอัลลอฮ์นั้น สามารถอีกทั้งเปี่ยมด้วยการอภัยและเมตตา" (๖๐ :๗) อัลลอฮ์มิได้จำเพาะว่าความรักนั้น เกิดเพราะความเหล่านั้ มีศรัทธาในอัลลอฮ์ เช่นเดียวกับมุสลิม แต่ความรักอาจเกิดเพราะท่าทีเปลี่ยนไปจากความเป็นศัตรู สู่การเป็นผู้ช่วยเหลือ

ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ในทัศนะของอิสลามอิสลามถือว่าบุคคล มีเสรีภาพที่จะเลือกทางเดินของตนเอง และจะต้องรับผิดชอบต่อทางที่ตนเลือก การเป็นมุสลิมที่สมบูรณ์ต้องเกิดเนื่องแต่ความศรัทธา และเห็นพ้องมิใช่เกิดจากการบังคับขู่เข็ญ ดังที่คัมภีร์กูรอานกล่าวว่

"แม้พวกเขาเข้ารับอิสลาม ก็ได้ทางนำไป แต่แม้พวกเขาผลักไส ตัวท่านนบีก็มีหน้าที่เพียง เผยแพร่สร้างความเข้าใจเท่านั้น" (๓:๒๐)

เมื่ออิสลามให้เสรีภาพแก่บุคคลเช่นนี้แล้ว ควรหรือที่มุสลิมจะถือว่า ผู้มีอุดมการณ์ต่างจากตนทั้งหมดคือ ศัตรูที่จะต้องห้าหน้าห้าหลังประหาร และจริงหรือที่ผู้ปฏิเสธทุกคน ล้วนต้องถูกประณามสาปแช่ง หากพิจารณาคำสอนจากกูรอาน จะพบการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างมนุษย์ แม้จะแตกต่างในเรื่องศาสนาก็ตาม ดังที่คัมภีร์กูรอานว่า

"อัลลอฮ์ มิได้ห้ามพวกเจ้าในอันที่จะทำดี และให้ความยุติธรรมกับบรรดา ผู้ซึ่งมิได้ทำสงครามเช่น

นำ พวกเจ้าในเรื่องศาสนา และไม่ได้ขับไล่พวกเจ้าออกจากถิ่นฐาน ที่พวกเจ้าอยู่อาศัย อัลลอฮ์รักผู้มี
ความเป็นธรรม" (๖๐:๘)

ผู้ที่ศึกษาเรื่องนี้ระบุว่าไม่พบอายะฮ์ (บทบัญญัติ) ใด ที่กล่าวถึงผู้ปฏิเสธว่า เป็นศัตรูของอัลลอฮ์
เพียงเพราะการปฏิเสธนั้น ที่พบคือ **กูรอาน จำกัดความเป็นศัตรูไว้เพียงสองรูปแบบคือ**

๑. **ชาตานหรืออิบลิส** เป็นศัตรูของมนุษย์โดยทั่วไป
๒. **ผู้ปฏิเสธที่ตั้งตนเป็นอริกับอิสลาม** ถือเป็นศัตรูของอัลลอฮ์ ซึ่งย่อหมายถึงรวมถึงศัตรูกับนบี และมุสลิมทั่วไปด้วย

จากการศึกษาคำกล่าวของท่านนบี ก็จะพบข้อบ่งชี้ในลักษณะเดียวกันนี้ และอาจ **เพิ่มเติมบุคคลที่จงใจกล่าวเท็จในเรื่องของอัลลอฮ์** อีกประเภทหนึ่งด้วย

หน้าที่ของมุสลิมจึงต้องปฏิบัติต่อบุคคลที่มีใช้มุสลิมอย่างเหมาะสม กับท่าทีที่ได้รับจากอีกฝ่ายหนึ่ง ยิ่งกว่านั้นควรตอบสนองด้วยคุณความดีมากกว่าที่ได้รับ และเมื่อสิ่งที่ประเสริฐสุดในความเป็นมุสลิมก็คืออิสลาม มุสลิมจึงมีหน้าที่ต้องนำเสนออิสลามอันแท้จริงต่อคนทั้งปวง ที่ยังไม่เข้าใจด้วยรูปแบบและวิธีการอันสวยงาม **มิใช่การข่มขู่คุกคาม** และหากผู้หนึ่งเลือกที่จะปฏิเสธอัลลอฮ์โดยไม่คิดเบียดเบียนและทำลายอิสลาม **โทษทัณฑ์ของการปฏิเสธ ก็เป็นเรื่องที่อัลลอฮ์จะจัดการเอง**

ความหมายของคำว่า **มุนาฟิก** **มุนาฟิก** เป็นภาษาอาหรับหมายถึง คนกลับกลอกใช้เรียกคนที่สร้างทำเป็นศรัทธาในอิสลาม แต่ใจจริงไม่เป็นเช่นนั้น และยังคงอยุ่ร้าย และทำลายอิสลามอยู่ตลอดเวลา

จากหะดีษหนึ่งกล่าวว่า ท่านนบี ได้ตำหนิคนผู้หนึ่งอย่างรุนแรง ในกรณีที่เขาได้สังหารชายผู้หนึ่งระหว่างสงคราม แม้ชายผู้นั้นจะกล่าวปฏิญาณยอมรับอิสลามแล้วก็ตาม เหตุผลที่เขาสังหารก็คือ ชายผู้นั้นกล่าว ปฏิญาณเพียง เพื่อหลีกหนีการถูกสังหาร เท่านั้น แต่ท่านนบีไม่ยอมรับเหตุผลดังกล่าว และได้ถามเขาเป็นเชิงตำหนิว่า "เจ้าสามารถผ่าอกเขาเพื่อดูว่าเขาพูดจริงหรือไม่กระนั้นหรือ?" นอกจากนั้นท่านนบียังถามผู้ที่กระซิบบอกว่า จะสังหารชายคนหนึ่งที่ว่า "ชายผู้นั้นละหมาดอยู่มิใช่หรือ" ผู้นั้นตอบว่าใช่ ท่านนบีจึงบอกว่า

"คนเหล่านั้นคือ ผู้ที่ฉันถูกห้ามมิให้ฆ่า"

ดังนั้น จึงเป็นไปได้ว่า อิสลามจะสั่งการให้สังหารมุสลิมที่รักษาละหมาด จ่ายซะกาต และถือศีลอด เพียงเพราะมีสายสัมพันธ์ที่ดีกับศาสนิกอื่น

ความเห็นของผู้เขียนเอกสาร ฯ ที่ **ถือเอาผู้ที่คิดเห็นแตกต่างจากตนเป็นมุนาฟิก และต้องฆ่าทั้งหมด** จึงเป็นความเห็นสุดขั้วที่ห่างไกลหลักคำสอนของอิสลาม ในคัมภีร์กุรอานมีว่า

"พวกเจ้าอย่าได้ฆ่าชีวิตซึ่งอัลลอฮ์หวงห้ามไว้ ยกเว้นด้วยความชอบธรรมเท่านั้น" และผู้ใดถูกฆ่าโดยมิชอบ เรา (อัลลอฮ์) จะให้ผู้ปกครอง (หรือทายาท) ของเขามีอำนาจ (เหนือฆาตกร) ดังนั้น **อย่าได้ฆ่าโดยเลยเถิด** ที่จริงแล้ว เขาจะได้รับการช่วยเหลือ (ให้สามารถลงโทษฆาตกรได้) อย่างแน่นอน" (๑๗:๓๓)

คุณค่าของชีวิตในทัศนะของอิสลาม ชีวิตทั้งหลายบนโลกกำเนิดขึ้นโดยอัลลอฮ์ ชีวิตใดกำเนิดมาแล้ว ก็มีความศักดิ์สิทธิ์ และมีหน้าที่ในการตอบสนอง ความประสงค์ของอัลลอฮ์ ในการดำรงอยู่ การทำลายล้างชีวิต จึงเป็นการก้าวล่วงในอำนาจของอัลลอฮ์ ที่ผิดอย่างยิ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ในกุรอานมีว่า

"ด้วยเหตุ (การที่ฆ่ากันระหว่างมนุษย์มักนำมาแต่ความหายนะ) ดังกล่าวเราจึงได้กำหนดไว้แก่วงศ์วานแห่งอิสราเอลว่า ผู้ใดสังหารชีวิตหนึ่งโดยมิได้เกิดจากมูลเหตุที่ชีวิตนั้นไปฆ่าผู้อื่นมาก่อนหรือด้วยมูลเหตุที่ชีวิตนั้นได้ก่อความเสียหายขึ้นบนแผ่นดิน" (๕:๓๒)

เมื่อพิจารณาจากคำกล่าวของท่านนบี ในประเด็นนี้ว่า

"เลือดของบุคคลที่ปฏิญาณตนว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ และอันเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ จะไม่เป็นที่อนุญาต (ให้ผู้ใดล่วงละเมิด) ยกเว้นด้วยสาเหตุหนึ่งในสามประการ คือ คนที่ผ่านการแต่งงานแล้ว แต่ยังประพฤติดีประเวณี ชีวิตที่ต้องแลกด้วยชีวิต และ คนที่ละทิ้งศาสนาของตน อีกทั้งแยกตัวไปจากประชาคม" (หะดีษบุคคอร် : ๖๘:๘)

การชี้ว่า ผู้ใดทำความผิดตามนัยแห่งหะดีษ จะต้องผ่านกระบวนการพิจารณาสอบสวนอย่างละเอียดถี่ถ้วน โดยมีอำนาจหน้าที่ซึ่งได้แก่ **ผู้พิพากษา (กอฎิ)** ที่ได้รับการแต่งตั้งอย่างถูกต้อง หรือจากผู้นำของมุสลิม ที่ดำรงตำแหน่งอย่างชอบธรรม ตามหลักศาสนาเท่านั้น ในกระบวนการพิจารณาความผิดตามหลักอิสลามนั้น หากปรากฏข้อเคลือบแคลงเพียงเล็กน้อย จนทำให้หลักฐานที่มีอยู่ไม่อาจยืนยันความผิดได้เพียงพอ ก็ต้องละเว้นการลงโทษทันที

การกล่าวโทษผู้อื่นว่าทำผิด โดยคิดเอาเอง และยังตัดสินประหารชีวิตผู้อื่นด้วยตนเองอาจนำไปสู่ การหลั่งเลือด ผู้บริสุทธิ์เป็นสิ่งต้องห้ามร้ายแรง ดังปรากฏในกุรอานว่า

"ผู้ใดฆ่าศรัทธาชนโดยเจตนา (และโดยมิชอบ) ผลตอบแทนที่จะได้รับคือ นรกญะฮันนัม ซึ่งเขาจะ คงอยู่ในนั่นตลอดกาล ยิ่งกว่านั้น อัลลอฮ์โกรธ เขา แข่งเขา และเตรียมทัณฑ์พหุมาอันเจ็บแสบแก่ เขาด้วย" (๔:๕๓)

แม้บทบัญญัติดังกล่าว พุทธถึงการฆ่ามุสลิม ก็มีได้หมายความว่า ถ้ามิใช่มุสลิมก็อนุญาต ให้ฆ่าได้ ตามขอบใจ ทั้งนี้เพราะเพียงการปฏิเสธอัลลอฮ์ ย่อมมิใช่มูลเหตุที่จะต้องเข่นฆ่า แต่การทำเช่นนั้นได้ต้องมี เหตุปัจจัยอื่น ๆ ประกอบอีกมาก

ความศักดิ์สิทธิ์ของเลือดเนื้อ และชีวิตปรากฏในคำกล่าวอันแสดงความหวังโยของศาสนทูต (นบี) ในคราวที่ได้สอนผู้คนนับแสนที่รวมตัวกัน ณทุ่งอะรอฟะฮ์เพื่อประกอบพิธีฮัจญ์ ครั้งสุดท้ายของ นบี

"แท้จริง เลือดเนื้อของพวกเขา และทรัพย์สินของพวกเขา เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ต้องห้ามทำลาย ดู เดียวกับความศักดิ์สิทธิ์ของวันนี้ (วันอะรอฟะฮ์) ในเดือนนี้ (เดือนซุลฮิจญะฮ์) และในเมืองนี้ (เมือง มัคกะฮ์)

ทัศนะของอิสลามในเรื่องไสยศาสตร์ คัมภีร์กุรอาน ได้กล่าวถึงไสยศาสตร์ไว้ว่า

"คนเหล่านั้นเชื่อตามสิ่งที่ซาตานได้อ่านอ้างแก่อาณาจักรของสุลัยมาน ความจริงสุลัยมานมิได้ เนรคุณต่ออัลลอฮ์เลย แต่เหล่าซาตานต่างหากที่เนรคุณ พวกมันสอนไสยศาสตร์แก่มนุษย์และสอน สิ่งที่มีลาอิกะฮ์ทั้งสองคือ ฮาฐูต และมารูต ได้รับที่บาบิล มลาอิกะฮ์ทั้งสองจะไม่สอนแก่ใครจนกว่าจะ ได้แจ้งให้ผู้เรียนทราบ ว่า เราทั้งสองนี้เป็นบททดสอบจากอัลลอฮ์ ดังนั้น พวกท่านอย่าหลงผิดไป เนรคุณต่ออัลลอฮ์เลย แต่แล้วคนเหล่านั้นกลับร่ำเรียนคุณไสย ที่จะใช้ในการแยกระหว่างสามีกับ ภรรยา ความจริงพวกเขาไม่สามารถใช้คุณไสยทำอันตรายผู้ใดได้ ยกเว้นโดยอนุมัติจากอัลลอฮ์ เท่านั้น สิ่งที่พวกเขาเรียนนั้น เป็นภัยร้ายแรง และไม่สร้างคุณประโยชน์ พวกเขาารู้อยู่แก่ใจว่าใคร ที่แลกเอาสิ่งนั้นมาในภพหน้าเขาจะไม่ได้รับส่วนแบ่งใด ๆ เลย สิ่งที่พวกเขาได้มาโดยเอาตัวเข้าแลก นั้นช่างเลวร้ายยิ่งนักหากพวกได้รู้" (๒:๑๐๒)

จากเนื้อหาของบทบัญญัตินี้ อาจสรุปได้ดังนี้

๑. ไสยศาสตร์มีอยู่จริงตั้งแต่อดีตกาลมาแล้ว แต่ต้องตระหนักว่า ในเรื่องเกี่ยวกับการเปลี่ยนไม้เท้าของท่านนบีมูซา (โมเสส) ไปเป็นงูนั้นมีไช้ไสยศาสตร์ หากแต่เป็นปาฏิหาริย์ที่อัลลอฮ์บันดาลให้เกิดขึ้น โดยสวนทางกับกฎธรรมชาติ
๒. ไสยศาสตร์อาจให้คุณหรือให้โทษได้
๓. คุณหรือโทษจากไสยศาสตร์นี้เป็นไปโดยอนุมัติจากอัลลอฮ์
๔. ไสยศาสตร์นำไปสู่การกุศล หรือเนรคุณ

ผู้เขียนเอกสารการต่อสู้ที่ปัตตานี ยังขาดความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องตามหลักศาสนาอิสลาม

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตีความหรืออธิบายความบทบัญญัติต่าง ๆ ในคัมภีร์กุรอาน จากเอกสารดังกล่าว แสดงให้เห็นถึง อันตรายอย่างยิ่ง ต่อศาสนาอิสลาม ที่นำเอาบทบัญญัติต่าง ๆ ในคัมภีร์กุรอานไปตีความเอง เพื่อความเข้าใจผิด ลุกกลามออกไปสู่สังคม กลายเป็นความคิดที่ก้าวร้าว รุนแรง และงมงาย

การเรียนการสอนไสยศาสตร์ ต้องดูที่เจตนาธรรมณ์ หากมีเจตนาดี เพื่อช่วยเหลือผู้อื่นให้รอดพ้นภัยพิบัติ ก็เป็นสิ่งที่อนุญาตให้ทำได้ หากเป็นไปโดยเจตนาร้าย ก็เป็นสิ่งต้องห้าม

หลักการปฏิบัติในการวิเคราะห์เพื่อหาข้อสรุปจากกุรอาน (อิสติหมาน) กุรอานเป็นเรื่องที่อัลลอฮ์ให้ไว้แก่มวลมนุษย์ด้วยเหตุผล สองประการคือ

๑. เป็นเครื่องยืนยันความจริงของนบีมุฮัมมัด ต่อสถานภาพการเป็นศาสนทูตของท่าน และความจริงของสิ่งที่ท่านเรียกร้อง โดยที่อัลลอฮ์ให้กุรอานมีลักษณะที่ล้ำเลิศเกินกว่ามนุษย์คนใด จะสามารถเลียนแบบได้ ทั้งในแง่ภาษา วรรณศิลป์ ปรัชญา และองค์ความรู้ในด้านต่าง ๆ ดังที่มีในกุรอานว่า

"พวกเขาอ้างว่ามุฮัมมัด ป็นแต่งกุรอานขึ้นเองกระนั้นหรือ? บอกไปเถิดว่าถ้าเช่นนั้น พวกท่านก็จะเรียกหาใครก็ได้ที่พวกท่านสามารถเพื่อมาช่วยเหลือท่าน (ทำให้ได้เช่นเดียวกับที่กุรอานทำ) ทั้งนี้ หากแม้พวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง" (๑๐:๓๘)

๒. เป็นทางนำสู่ความถูกต้อง เทียงธรรมในการดำเนินชีวิต ดังที่มีในกุรอานว่า

"แท้จริงกุรอานนี้ชี้ทางที่เที่ยงตรงกว่า และยังจะนำความโสมนัสมายังศรัทธาชน ผู้ประกอบความดีทั้งหลายว่า พวกเขาจะได้ผลอันยิ่งใหญ่เป็นการตอบแทน " (๑๗:๕)

กรุอานดำรงอยู่ รอดพ้นจากการแก้ไขเปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมด้วยปัจจัยหลักคือ การท่องจำ และการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร โดยคำสั่งของท่านนบีเอง นับแต่บทบัญญัติแรกจนสุดท้าย ถ้อยคำที่ใช้บางที ก็ใช้ถ้อยคำสำนวนที่ให้ความหมายตรงตัว ไม่สามารถตีความเป็นอื่นได้ แต่ก็มีหลายบทบัญญัติแม้จะใช้ถ้อยคำสำนวนที่กะทัดรัด แต่เปิดกว้างทางนัยยะให้ได้ใช้วิจารณ์ญาณวิเคราะห์ หาบทสรุปสำหรับทุกกรณี และหาทางออกสำหรับทุกปัญหา

ถ้อยคำสำนวนในรูปแบบที่สองนี้เอง นำไปสู่ความคิดอันหลากหลาย ซึ่งในสมัยที่ศาสนทูต (นบี) ยังมีชีวิตอยู่ ท่านจะเป็นผู้ชี้ว่าความคิดใดถูกต้อง หรือคลาดเคลื่อน เมื่อท่านนบีสิ้นชีวิตแล้ว ความรู้ความเข้าใจ ยังคงดำรงอยู่กับมิตรสหายของท่าน ซึ่งทุกคนหากพบถ้อยคำในกรุอานที่ตนไม่เข้าใจ ก็ไม่มีใครกล้าเอาความคิดของตนมาตีความ โดยไม่สอบถามผู้รู้ในเรื่องนั้นก่อน

ดังนั้นการอธิบายบทบัญญัติของกรุอานต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติใหญ่ ๆ สามประการคือ

๑. **เป็นผู้ที่มีความรู้ในศาสตร์ที่เกี่ยวกับกรุอานดีพอ** เพราะในกรุอานมีบริบททางสังคมที่แตกต่างกัน หากพบบางบทบัญญัติ ขัดแย้งกับอีกบทบัญญัติ ก็ต้องรู้ว่าบทบัญญัติใดให้มาก่อนหลัง บทบัญญัติก่อนถูกยกเลิก โดยบทบัญญัติหลัง (นาซิค - มันซูก) การนำบทบัญญัติหนึ่งเดียวมาบังคับโดยไม่ศึกษาบทบัญญัติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง อาจนำไปสู่การหลงผิดได้ นอกจากนั้นยังต้องรู้มูลเหตุแห่งการให้บทบัญญัติด้วย
๒. **เป็นผู้มีความรู้ด้านภาษาอาหรับอย่างดี**
๓. **เป็นผู้มีความรู้ดีพอด้านหลักนิติบัญญัติอิสลามและประวัติศาสตร์อิสลาม** ในอิสลามอุดมไปด้วยหลักนิติบัญญัติมากมาย ที่นักปราชญ์มุสลิมได้ถักถอกรองเอาไว้จากกรุอาน และ แบบฉบับของท่านนบี

- หลักการว่าด้วยการ ปิดไว้ป้องกันภัยมา
- หลักการว่าด้วยการ ยอมทำบาปที่มีผลน้อยที่สุด เมื่อไม่มีทางเลือกอื่น
- หลักการว่าด้วยการ ความยากลำบากยอมนำมาซึ่งความสะดวก
- หลักการว่าด้วยการ ความคับขันนำให้สิ่งต้องห้ามผ่อนคลาย

ความรู้เหล่านี้ อิสลามกำหนดไว้ให้เป็นหน้าที่ของคนกลุ่มหนึ่ง ที่มีศักยภาพเท่านั้น (ฟัรดูกิฟายะฮ์) คนอื่นที่ไม่มีความรู้พอจึงต้องทำตามที่ผู้รู้ชี้แจงไว้ ดังในกรุอานมีว่า

"จงสอบถามผู้รู้ หากพวกเขาไม่รู้" (๑๖:๔๓)

ข้อมูลและการวิเคราะห์ที่ได้รับการสืบทอดกันมาจากบรรพชนรุ่นก่อน จึงเป็นสิ่งจำเป็น ข้อมูลด้านการอธิบายกรุอานดังกล่าว มีอยู่มากมาย บรรดาข้อวินิจฉัยดังกล่าว เชื่อว่าสังคมมุสลิม จะสามารถนำเสนอวิถีชีวิตที่งดงาม ตามแบบฉบับอิสลาม และสร้างความสงบร่มเย็นแก่โลกได้ แต่ในความเป็นจริง ที่

ระบุว่ามิที่มาจากกูราน โดยอาศัยการแปลกูรานเป็นภาษาอื่นที่ตนเข้าใจ แล้วสรุปประเด็นต่าง ๆ ออกเป็นข้อวินิจฉัยของตน จนหลายครั้ง สังคมเกิดการปั่นป่วน วุ่นวายแตกแยก แบ่งฝ่ายจนยากที่จะประสาน ซึ่งสังคมมุสลิมในประเทศไทย ก็หนีไม่พ้นสภาพเช่นนี้ จึงน่าจะอยู่ในข่ายแห่งความหมายของคำกล่าว ของศาสนทูตที่ว่า

"ผู้ใดกล่าวอ้างสิ่งใดในอัลกูรานโดยไม่มีพื้นฐานความรู้จริง ก็จงเตรียมที่ทางของตนไว้ในนรกเถิด" (บันทึกโดยอัคริมชี้ชัย : ๒๘๗๔)

ลักษณะดังกล่าวนับเป็นภัยร้ายแรงอย่างหนึ่งของสังคมมุสลิม ดังที่อิหม่ามซาฟิอีย์ กล่าวไว้ว่า

"ความเสียหายใหญ่หลวงมักเกิดจากผู้รู้ที่กระซางจรยาบรรณแห่งความรู้ และเลวร้ายกว่านั้นคือ ผู้วิชาที่สำแดงตนเป็นคนเคร่งศาสนา ทั้งสองนับเป็มหันตภัยในโลก โดยเฉพาะกับผู้ที่ถือเอาคนทั้งคู่ เป็นครูในเรื่องศาสนาของตน"

ทัศนะเรื่องการต่อสู้ในหนทางของศาสนา (ญีฮาด) ในอิสลาม

แนวคิดเรื่อง ญีฮาด และชะฮีด เป็นเรื่องสำคัญที่สุดสำหรับเอกสารดังกล่าว จึงมีความจำเป็นต้องอธิบายแนวคิดที่ถูกต้อง

ญีฮาด ในอิสลาม หมายถึง การทุ่มเทสรรพกำลังทั้งหลาย เพื่อเทิดทูนคำสั่งของอัลลอฮ์ ให้อิสลามคงอยู่ในโลกอย่างมั่นคง ซึ่งจำต้องอาศัยปัจจัยต่าง ๆ หลายประการ ดังนั้นจึงได้มีการแบ่งการญีฮาด ออกเป็นหลายประเภทด้วยกัน ท่านอิหม่ามุลกัยyimแบ่งการญีฮาดออกเป็น

การญีฮาดกับอารมณ์ของตนเอง

ถือเป็นพื้นฐานของการญีฮาดอื่น ๆ ทั้งหมด แบ่งออกเป็นสี่ระดับคือ

๑. ญีฮาดเพื่อเรียนรู้ทางนำและศีลธรรม อันจะทำให้ชีวิตประสบความสำเร็จทั้งในโลกนี้และโลกหน้า
๒. ญีฮาดเพื่อปฏิบัติในสิ่งที่ได้เรียนรู้แล้ว
๓. ญีฮาดเพื่อเผยแพร่ศีลธรรมที่เรียนรู้ให้คนอื่นเข้าใจ
๔. ญีฮาดเพื่อให้อุดทอนอดกลั่นต่อความยากลำบากต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติตามคำสั่งของอัลลอฮ์

การญีฮาดกับฆาตกรร้าย

โดยการพยายามขจัดข้อเคลือบแคลงต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับอัลลอฮ์ออกไป จนเกิดความเชื่อมั่นศรัทธาอันแท้จริง อดกลั้นต่อแรงยั่วเยวของฆาตกร

การญีฮาดกับผู้ปฏิเสธ

โดยการนำเสนอเหตุผล หลักฐานและข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับอิสลามให้เป็นที่เข้าใจ หรือหมายถึง(ต้องต่อกัน)..... การทำสงครามต่อสู้กับการถูกข่มเหง ซึ่งถือว่าอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกบังคับ

การญีฮาดกับมุนาฟิก

ซึ่งต้องใช้เหตุผลโน้มน้าวใจเป็นส่วนใหญ่

การญีฮาดกับมุสลิมผู้ประพฤติตนผิดหลักศาสนา

ซึ่งอาจต้องใช้กำลัง เหตุผลหักล้างหรือการปฏิเสธด้วยใจ

ปัจจุบันคนส่วนใหญ่เข้าใจการญีฮาดว่าหมายถึงการทำสงครามเท่านั้น อันนำไปสู่ความรุนแรงในหลายส่วนของโลกรวมทั้งในประเทศไทยด้วย

ญีฮาดกับสงคราม

การญีฮาดไม่จำเป็นต้องเป็นการสู้รบเสมอไป และแม้เมื่อเกิดการสู้รบแล้ว ก็มีได้หมายความว่าเป็นการญีฮาดทุกกรณี เช่น การต่อสู้กับผู้บุกรุก เพื่อทำลายชีวิต หรือแย่งชิงทรัพย์สิน เป็นการต่อสู้ที่ชอบธรรม แต่ไม่ใช่การญีฮาด

จุดประสงค์ของสงครามในอิสลาม

อิสลามไม่สนับสนุนการทำสงครามและไม่อนุญาตให้มีการประกาศสงคราม **เว้นแต่ด้วยความจำเป็น และมีจุดประสงค์ที่เป็นหนทาง เพื่ออัลลอฮ์** ไม่มีผู้ใดสามารถประกาศสงครามเว้นแต่ผู้นำสูงสุดของมุสลิม

ต้อง ผ่านกระบวนการเรียกร้องสู่สันติภาพ หรือ การตอบรับอิสลามอย่างถูกต้องชอบธรรมก่อน

ต้อง ไม่กระทำการโจมตีบุคคลใด หรือฝ่ายใด นอกจากเขาต้องรับผิดชอบในผลแห่งการกระทำนั้น ทั้งในด้านศาสนบัญญัติ และกฎหมาย เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- ▶ ตอบโต้ความอยุติธรรมและการรุกราน ปกป้องและพิทักษ์ชีวิตครอบครัว ทรัพย์สิน ศาสนาและมาตุภูมิ
- ▶ ปกป้องเสรีภาพในด้านการศรัทธา และปฏิบัติตามหลักศาสนาที่บรรดาผู้รุกรานพยายามใส่ร้าย หรือกีดขวางมิให้มีเสรีภาพด้านความคิด และการนับถือศาสนา
- ▶ พิทักษ์การเผยแพร่อิสลามที่ค้าความเมตตา ความสงบ สันติแก่มนุษยชาติ ให้แพร่กระจายอย่างทั่วถึงแก่มวลมนุษยย์
- ▶ ให้ความรู้แก่ผู้ละเมิดสัญญาหรือศรัทธา หรือผู้ทำตัวเป็นปฏิปักษ์กับคำสั่งของอัลลอฮ์ และปฏิเสธความ

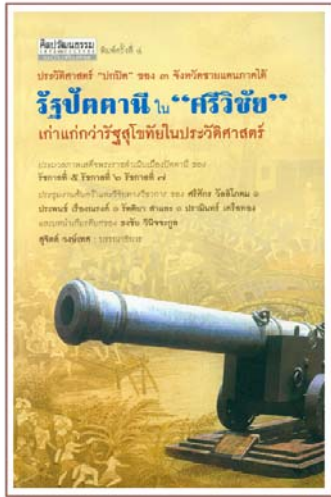
ยุติธรรม การประนีประนอม

- ▶ ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ถูกกดขี่ไม่ว่าเขาจะอยู่ ณ แห่งหนใด ปลอดภัย และปกป้องเขาจากการรุกรานของเหล่าผู้กดขี่

ดังนั้นจึงเห็นได้ถึง **ความแตกต่างระหว่างการก่อการร้ายซึ่งเป็นสิ่งต้องห้าม และนำไปสู่ความหายนะ และความพินาศ กับการญihad ที่ถูกต้องตามหลักศาสนา**

บทสรุป

จากการศึกษาเอกสาร **"การต่อสู้ที่ปัตตานี"** เห็นว่าเขียนขึ้นโดยมีเป้าหมายเพื่อปลุกกระตือรือร้นความคิด เพื่อเป้าหมายในการแบ่งแยกดินแดน มุ่งปลุกกระตือรือร้นให้เกิด "ความเชื่อ" ในแนวทางของตน โดยได้นำเอาทัศนะในทางประวัติศาสตร์ มาเป็นพื้นฐานให้เชื่อว่าดินแดนส่วนหนึ่งของประเทศไทย ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนเป็นดินแดนที่ถูกยึดไป จึงต้องต่อสู้เพื่อให้ได้กลับคืนมา

พร้อมกันนั้นก็ได้ปลุกกระแสชาติพันธุ์นิยมให้เห็นถึงความ เป็นชาติพันธุ์มลายู ปลุกอารมณ์ความโกรธ ความคับแค้นใจ ในการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ได้ทำการกดขี่ข่มเหง เพื่อสร้างให้สังคมเห็นว่า การต่อสู้ของคนกลุ่มนี้ เป็นการต่อสู้ในทางศาสนา หรือ การญิฮาด

วิธีการดังกล่าวได้บดบังคำสอนอันถูกต้องของอิสลามไปอย่างน่าเสียดาย บทบัญญัติจากคัมภีร์กุรอาน ไม่เพียงแต่ยกตัวบทมาเขียนผิด เขียนเพิ่มแล้ว ยังพยายามอธิบายบิดเบือนผิดพลาดเคลื่อน ได้้นำบทบัญญัติต่าง ๆ มาเป็นเสมือนคาถาอาคม ที่มีความเชื่อว่าจะสามารถป้องกันอันตราย จากอาวุธของฝ่ายตรงข้าม ทำให้ฝ่ายตรงข้ามมองไม่เห็น เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าบุคคลกลุ่มนี้ เข้าใจคำสอนของอิสลามผิดพลาดเคลื่อนไป

ในส่วนทัศนะในเรื่องประวัติศาสตร์นั้น จะต้องเข้าใจว่า

เป็นเรื่องของอดีต แก้ไขไม่ได้ การสู้รบกันระหว่างมนุษย์ มีมาตลอดประวัติศาสตร์ ด้วยเหตุผลต่าง ๆ

ในอดีตคนเชื้อสายมลายู มีแหล่งอาศัยอยู่ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ แต่ความเป็นไปในประวัติศาสตร์ ทำให้คนเชื้อสายมลายูกระจายอยู่ทั่วประเทศไทย การใช้ภาษามลายูถูกล้มเลิกไป ตามความเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์

หากมองจากฐานคติของอิสลามแล้ว การมาเป็นศาสนิกนั้นคือการยินยอมที่จะเป็นคนที่ข้ามข้อจำกัดทางชาติพันธุ์ ภาษา สีผิวหรือแม้แต่ความเป็นคนของรัฐใดรัฐหนึ่ง ไปสู่ความเป็นสมาชิกของมนุษยชาติอันเป็นสากล การแบ่งแยกตนเอง นำคนเพียงชาติพันธุ์เดียวไปสู่การปกครองตนเองเป็นทัศนะที่คับแคบ ไม่สอดคล้องกับอุดมการณ์ของอิสลาม

ในเรื่องญีฮาดนั้น เห็นว่า ผู้เขียนเอกสารมีความเข้าใจคำสอนเรื่องญีฮาดคับแคบ และเลื่อนลางพฤติกรรมที่สื่อแสดงไปในความเชื่อแบบบักลั้ง งามาย และไร้เหตุผล ชำคนบริสุทธิอย่างไม่เลือกหน้า นับว่าห่างไกลจากความหมายของคำว่าญีฮาด

ขอให้คนไทยทุกคนที่อาศัยอยู่บนพื้นแผ่นดินที่เรียกว่า ประเทศไทย ไม่ว่าจะนับถือศาสนาใด ชาติพันธุ์ใด สีผิวใด พูดภาษาอะไร มีลักษณะทางกายภาพเป็นอย่างไร เขาคือคนไทย แผ่นดินทุกตารางนิ้วที่เราอาศัยอยู่นี้คือ แผ่นดินไทย คนไทยทุกคนเป็นเจ้าของ ประวัติศาสตร์การสร้างชาติจะเป็นมาอย่างไรก็ดีแล้วแต่ ณ วันนี้แผ่นดินรูปขวานทองนี้คือแผ่นดินไทย ใครจะมาแบ่งแยกโดยอ้างเหตุผลใดไม่ได้ทั้งสิ้น และเป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคน ที่จะปกป้องแผ่นดินนี้ ให้สืบทอดสู่ลูกหลานไทยต่อไป และมีหน้าที่ที่จะต้องให้ดินแดนนี้ เป็นดินแดนแห่งความสงบสุขสันติ และเป็นดินแดนที่คนไทยทุกหมู่เหล่า สามารถอยู่ร่วมกันอย่างสมานฉันท์สืบไป

